

Evanghelia după Matei

Capitolul 13

13:1-53 – Pildele Împărăției

Așa cum ne-am obișnuit, secțiunea se încheie cu un discurs. Discursul va dezvolta și detalia teme principale din partea narativă a secțiunii (cap.11 și 12), și anume: cauzele și consecințele respingerii lui Mesia, printre care împietrirea și judecata. Într-adevăr, aceste teme sunt centrale și în cap.13. Discursul din cap.13 este diferit de celelalte două discursuri prezentate de Matei în cap.5-7 și în cap.10. Acest discurs este compus din mai multe pilde despre Împărăția cerurilor. Versetul 13:11 ne atrage atenția că pildele vorbesc despre TAINELE Împărăției. De aceea ele trebuie studiate cu mare atenție. Iată structura discursului.

- a. Pilda (1) Semănătorului (13:10-9)
 - a. **Explicația pentru folosirea pildelor** ca mijloc de comunicare (13:10-17)
 - b. **Tâlcuirea** pildei Semănătorului (13:18-23)
- b. Pilda (2) neghinei (13:24-30)
- c. Pilda (3) grăuntelui de muștar (13:31-32)
- d. Pilda (4) aluatului (13:33)
 - a. **A doua explicație pentru vorbirea în pilde** (13:34-35)
 - b. **Tâlcuirea** pildei neghinei (13:36-43)
- e. Pilda (5) comorii ascunse (13:44)
- f. Pilda (6) mărgăritarului (13:45-46)
- g. Pilda (7) năvodului (13:47-48)
 - a. **Tâlcuirea** pildei năvodului (13:49-50)
 - b. **Cărturarul autentic** (13:52-53)

Avem 7 pilde. Dintre acestea, 3 sunt tâlcuite și 4 nu. Avem două pilde principale: pilda semănătorului și pilda neghinei. Ele sunt și tâlcuite și ocupă împreună 30 de versete, deci mai bine de jumătate din discursul Mântuitorului. Cele două pilde sunt cei doi piloni ai discursului. De asemenea discursul cuprinde și două explicații (una mai lungă și alta mai scurtă) despre folosirea pildelor ca mijloc de comunicare.

De ce Isus le vorbește în pilde? Le-a vorbit în pilde și mai înainte de cap.13? Reprezintă cap.13 o schimbare de abordare a comunicării între Isus și popor? SE PARE CĂ DA! Predica de pe munte cuprinde anumite ilustrații, dar ele sunt clare și însoțite de explicații accesibile. Dar se pare că după cap.11-12, Isus operează o schimbare în discursul Său față de mulțime. Într-adevăr, în Evanghelia după Matei putem observa că vorbirea în pilde începe de-abia în cap.13 și după cap.13, PILDA este mereu prezentă în dialogul Său cu mulțimea și cu Fariseii. În 13:34, Matei chiar insistă că Isus nu le vorbea DELOC fără pildă. De ce această schimbare? De ce PILDELE?

Chiar și ucenicii Îl întrebă acest lucru pe Isus. Ei își dau seama probabil că mulțimea nu înțelege pildele. Nici ei înșiși nu prea înțelegeau pildele. Aveau nevoie de explicații suplimentare de la Cel care le rostise. Într-adevăr, pildele Mântuitorului (din acest capitol) nu sunt ca pildele lui Solomon. Reprezintă un alt gen literar. Ele sunt mai degrabă niște ILUSTRĂȚII ale legițăților și tainelor Împărăției. Mântuitorul are în vedere adevăruri teologice esențiale despre Împărăția cerurilor. Dar El nu rostește aceste adevăruri în auzul norodului (așa cum a făcut în predica de pe munte). El alege să rostească în auzul poporului ILUSTRAREA acestor adevăruri prin elemente din natură sau din viața cotidiană. Dar ILUSTRĂȚIA fără explicație din partea Celui care o folosește, este INCOMPLETĂ. Pildele nu pot fi tâlcuite DECÂT de Cel care le-a rostit. Ele nu pot fi supuse exegezei și nu poate fi găsit un mesaj pe care îl poartă în sine. Mesajul trebuie căutat în explicația dată de Isus. Căci pildele lui Isus nu sunt ca pildele lui Solomon și nici ca alte pilde de înțelepciune. Există anumite pilde de înțelepciune care poartă un mesaj propriu. El poate fi identificat fără ca să fie nevoie de explicații suplimentare din partea Celui care le rostește.

De exemplu, pilda cu cel care sapă groapa altuia, dar cade tot el în ea. Pilda aceasta ilustrează principiul moral al faptului că orice rău înfăptuit ne urmărește și se întoarce până la urmă împotriva noastră. În contextul teologic mai larg al Vechiului Testament, înțelegem că răul ni se întoarce mai întâi în viața aceasta și apoi în dimensiunea sa maximă în ziua finală a judecății. Și această pildă capătă semnificații mai clar și mai profunde în contextul teologic mai clar al Vechiului Testament, dar ea poartă un mesaj moral și separat de acest context. Dacă rostim această pildă unui om din altă cultură care nu a auzit niciodată de Vechiul Testament, el va putea totuși să deslușească cu claritate esența mesajului pildei. Dar pildele Mântuitorului par a fi altceva. Ele sunt mai degrabă niște ILUSTRĂȚII. Dacă rostim unui om din altă cultură care nu a auzit nimic despre iudaism și creștinism, pilda semănătorului sau pilda neghinei, nu cred că se va apropia măcar puțin de mesajul pildelor intenționat de Cel care le-a compus. De ce folosește Isus acest tip de pildă. Pentru că pildele SALE au un dublu rol: de a DESCOPERI și de A ASCUNDE în același timp! Pilda însoțită de explicație SPOREȘTE ENORM puterea de comunicare. Pildele sunt niște ilustrații superbe a unor adevăruri teologice abstracte și complicate. Pildele le clarifică. Dar fără tâlcuire, acestea ASCUND mesajul pe care îl poartă. Isus tâlcuiește pildele ucenicilor, dar nu și mulțimilor. Mulțimile sunt cele care au respins pocăința, dar ucenici sunt singurii din popor care au ascultat Cuvântul Mântuitorului. De asemenea, ucenicii par a fi singurii interesați să ÎNȚELEAGĂ mesajul pildelor. Mulțimea nu pare prea curioasă, prea preocupată, se mulțumește cu spectacolul și cu beneficiile aduse de vindecare. Mulțimea fie consideră că ȘTE DEJA, fie nu este prea interesată SĂ AFLE mai mult despre semnificația pildelor sau cuvintelor lui Isus. Ea rămâne centrată pe nevoile ei idolatre. Nu avem nici un exemplu că cineva din mulțime ar fi cerut explicații suplimentare. De asemenea, nu avem nici un exemplu în care Isus să refuze să explice pildele cuiva care a cerut aceste explicații.

13:1-9, 18-23 – Pilda Semănătorului

Pilda semănătorului are un rol central. Este prima pildă și cea mai importantă, dacă vreți. Ea este repetată în toate cele trei evanghelii sinoptice. Ea ascunde și în același timp descoperă

mari taine ale Împărăției. Pilda este rostită după cap.12. În cap.12 ni se prezintă nerodirea lui Israel. La finalul capitolului găsim o rază de lumină: rodirea ucenicilor. Semănătorul este din această perspectivă Isus Însuși, iar pământul, Israel. Primele trei soluri sunt cei din Israel care nu au adus rod. Ultimul sol este reprezentat de ucenicii înșiși. Acesta este contextul imediat al pildei. Pilda explică nerodirea lui Israel. Viața este în Sămânță și sămânța are tot ce este nevoie pentru rodire. Sămânța este purtătoare de viață. Nu se cere pământului să facă pur și simplu rod. Rodul este produs de sămânță. Sămânța este cea care transformă pământul în rod. Toată taina transformării este în sămânță și nu în pământ. Pământul este pământ. El nu poate rodi. Nici nu i se cere să rodească fără sămânță. Dar deși taina rodirii este ascunsă în sămânță, pământul este cel care hotărăște destinul rodului. 99% din taina vieții este ascunsă în sămânță. Dar pământul, prin acel 1%, pecetluiește destinul rodului. Pământul este cel care poate îmbrățișa, poate ține sămânța, sau o poate alunga, lepăda. Dacă pământul păstrează sămânța, atunci ea RODEȘTE. Dar dacă pământul nu ține sămânța, ea NU RODEȘTE! Faptul că pământul nu aduce rod, nu înseamnă că sămânța e de vină, sau că sămânța nu are putere transformatoare. Nicidecum! Înseamnă că pământul a alungat sămânța care-l putea transforma în rod. Deci nu Cuvântul rostit de Hristos a fost rostit fără putere. Problema a fost la solul lui Israel care nu a primit și păstrat Cuvântul. Rostirea pildelor confirmă că problema e la sol. Israel nu e preocupat să ÎNȚELEAGĂ pildele, ori ÎNȚELEGEREA Cuvântului este un element indispensabil pentru rodire. Prin lipsa de preocupare pentru înțeles, Israel se demască a fi un sol rău care nu păstrează Cuvântul. Înțelegând aceste fenomene complexe, Isus nu se îndoiește de Sine sau de puterea Cuvântului primit de la Tatăl. Nu cade nici în îndoială, nici în disperare, nici în deznădejde. El acceptă o realitate complexă a relației dintre sămânță și pământ. Ne uimește generozitatea de neînțeles a Semănătorului. Semănătorul pare a fi un mare risipitor. El aruncă Sămânța PESTE TOT. Cea mai mare cantitate de sămânță nu rodește, ci este respinsă de solurile răzvrătite. Dar Semănătorul continuă să aruce Sămânța. El trebuie să oglindească dragostea infinită a Creatorului, iubirea Sa pentru orice făptură, generozitatea fără margini a Celui care vrea ca toți să fie mântuiți. Acesta nu consideră că risipește sămânța. Nimic care e făcut spre mântuirea oamenilor nu e considerat a fi risipă. Nici un sacrificiu făcut din iubire nu e considerat a fi PREA MULT. Iubirea nădăjduiește TOTUL, suferă TOTUL, crede TOTUL. Iubirea va spune că a făcut prea puțin, dar niciodată nu va spune că a făcut prea mult. Iubirea absolută poate constata că a făcut TOT ce se putea face, dar niciodată nu va regreta că a făcut TOTUL. Departe de această iubire absolută, noi putem doar constata că am făcut prea puțin, că am suferit prea puțin pentru cei aleși, că am nădăjduit prea puțin și că am semănat prea puțin Cuvântul. De-abia atunci vom călca pe urmele Marelui Semănător, pe urmele Iubirii absolute întrupate, pe urmele Singurului care poate spune că a făcut TOTUL.

Să privim spre Semănător, să descoperim focul iubirii din inima Sa și să Îi călcăm pe urme. Să propovăduim Cuvântul la timp și nelatimp, la fiecare întâlnire a Bisericii de casă, în fiecare duminică, de fiecare dată când Dumnezeu ne deschide o poartă pentru Cuvânt. Să sfătuim, să îndemnăm, să certăm, să mângâiem, să îmbărbătăm, să aruncăm Sămânța, în stânga și în dreapta, fără să ne uităm la natura pământului. Pilda neghinei ne va învăța că noi nu putem

face predicții corecte asupra solului. Isus putea ști dinainte natura solului. Noi însă nu știm cine sunt cei aleși. Nu știm cine va răspunde în ziua cercetării Cuvântului. De aceea, nebunia semănatului fără oprire este motivată de dragostea lui Dumnezeu pentru fiecare suflet și de speranța că cel dinaintea noastră ar putea fi solul cel bun.

Pila e rostită deci într-un context precis, în care Hristos Isus este Semănătorul, Israel e solul rău, iar ucenicii solul bun. Dar în mod cert, principiile pildei se aplică și Bisericii. Biserica e chemată deopotrivă să fie SOL și SEMĂNĂTOR. Ea este cheamă să răspundă în permanență Cuvântului, ca apoi să samene Cuvântul atât în Biserică, cât și în lume. Pilda este relevantă deopotrivă pentru cel necredincios, cât și pentru cel născut din nou în Biserică. Minciuna legalismului este să insiste EXTREM de mult pe ce se întâmplă la început, la nașterea din nou, pe momentul intrării în Împărăție. Evanghelia după Matei, fără să subestimeze importanța momentului iluminării inițiale, insistă în schimb pe IDEEA de PROCES permanent de INTRARE în Împărăție, în odihnă, în Hristos. Nașterea din nou este extrem de importantă, fără ea nu se poate vorbi de creștere. Dar nașterea din nou e doar ÎNCEPUTUL unui PROCES al transformării care durează toată viața. Ceea ce experimentăm la nașterea din nou (credința, căința, iluminarea, transformarea) trebuie să CONTINUĂM, SĂ CREȘTEM, SĂ REEXPERIMENTĂM. Trebuie să creștem în căință, în credință, în iluminare, în transformare. La nașterea din nou, un mănunchi de viață din Hristos răsare în noi. Dar acel mănunchi vrea să crească și să umple fiecare cameră a sufletului. În această lumină trebuie să interpretăm și pilda semănătorului. Pilda grăuntelui de muștar ne încurajează în această interpretare. Împărăția lui Dumnezeu cucerește mai întâi un mic teritoriu în noi, dar vrea apoi să se extindă, să crească, să transforme spre viață, tot pământul din inima noastră!

Deci fenomenul rodirii Cuvântului în om este relevant nu doar pentru nașterea din nou, ci pentru întreaga viață a celui credincios.

Vestea cea bună este că puterea transformării este în Sămânță și nu în cuvânt. Teama rodirii a fost introdusă de Ioan Botezătorul și apoi de Isus în predica de pe munte. Predica ne-a arătat ce ROD așteaptă Dumnezeu de la noi. Ne-a arătat și care este calea către acel rod. Pilda semănătorului confirmă CALEA descoperită în Predica de pe munte. Solul nu are în sine nici o putere să rodească. Ori cât ar vrea și s-ar strădui un sol fără sămânță să rodească un trandafir minunat, NU POATE. Solul e TOTAL NEPUTINCIOS să aducă rod de la sine. Primul pas e recunoașterea acestei neputințe și căutarea harului divin dinafară. Acest har divin este adus de Sămânța Cuvântului. Viața din sămânță conține TOT CE ESTE nevoie pentru a transforma pământul în ROD. Sămânța coboară în pământ, se unește cu pământul, și apoi prin procesul minunat al vieții, transformă efectiv pământul în viață, într-un rod minunat. Cuvântul are PUTEREA de a transforma orice tip de sol. Condiția este una singură: ca solul să păstreze Sămânța. Dacă o păstrează, ori care ar fi natura solului, Sămânța va transforma pământul în viață!

Pământul nostru e inima noastră, sufletul nostru plin de întuneric, boli și neputință. Ce ar putea ieși bun și frumos din el? Nimic! Dar Cuvântul are puterea de a lua acest pământ bolnav și negricios și să îl transforme în chipul lui Hristos. Nașterea din nou dovedește puterea acestui Cuvânt, care smulge orice suflet din întuneric și-l strămută în Împărăția luminii. Dar această putere dovedită la nașterea din nou, trebuie să continue să opereze transformarea celui născut din nou în toate domeniile vieții sale. Aceasta e esența Evangheliei! Deci, la fel cum Cuvântul a născut din nou și atei și prigonitori, dependenți de droguri, tâlhari, criminali, același Cuvânt poate transforma orice zonă a inimii și vieții mele. Nu există boală spirituală, slăbiciune umană, neputință a inimii, domeniu de viață care să nu poate fi răscumpărat și transformat prin puterea Cuvântului. Experiența nașterii din nou trebuie reînnoită în fiecare domeniu al vieții noastre până când Cel ce ne-a născut din nou ne va umple întreaga viață și întreaga ființă și vom fi acel om mare, care se ridică la statura plinătății lui Hristos. Aceasta e voia lui Dumnezeu pentru cel credincios, voie răstălmăcită de legalism și redefinită ca respectarea unui set limitat de reguli și regulamente accesibile voinței umane. Deci dacă este o zonă din inima sau viața noastră în care încă nu rodim, sau rodim puțin, problema e aceeași: în acea zonă a inimii noastre Cuvântul nu a pătruns, nu a rămas. De fapt, solurile nu reprezintă doar patru categorii de oameni, ci și patru zone ale inimii celui născut, a celui credincios. Există zone ale vieții noastre, ale inimii noastre în care am primit și păstrat Cuvântul, și acolo stau produse minunate ale transformării și rodirii. Dar mai sunt zone în care încă rodirea nu s-a produs. Și mai sunt zone în care am putea rodi mai mult. Timpul trece și rodirea întârzie să apară. Unde să fie problema? Să explicăm. Un om se naște din nou. Ca orice om se întoarce la Dumnezeu din iad, plini de boli și de păcate. Cuvântul îl smulge din împărăția întunericului și începe în el schimbarea. Îl strămută în Biserică, singurul loc, în care Dumnezeu poate opera această transformare. Cuvântul rodește în el și aduce anumite roade în limbaj (nu mai înjură, vorbește frumos și blând), în percepția de sine (e mai smerit, nu mai e plin de mândrie), în relații (începe să se gândească la binele celui alt și să învețe slujirea necondiționată). Rodirea e profundă și crescândă. Chiar în aceste domenii unde s-au făcut transformări frumoase, vorbim tot doar de un început. Procesul trebuie să continue până când acest om va fi blând ca Hristos, smerit și slujitor ca El. Deci procesul nu se va încheia niciodată. Deci chiar în aceste domenii unde Cuvântul a făcut deja transformări minunate, transformarea trebuie să continue. Dar nu acest lucru vreau să îl dezvolt aici. Ci faptul că pot rămâne domenii în care rodirea încă nu apare. De exemplu, credinciosul despre care vorbim, deși are transformările de mai sus, încă nu a găsit un echilibru între viața de familie și viața profesională. Există încă o înclinație idolatră spre muncă și carieră și adesea familia rămâne pe locul doi. Aici rodul încă nu a apărut? De ce? Sunt mai multe variante:

- a) Nu a avut loc contactul între Cuvântul aducător de viață și inima sa pentru că pur și simplu inima sa nu a fost confruntată cu acea parte din Scriptură care așează familia mai presus de carieră. Nu a auzit nici o predică pe acest subiect. Nu a meditat asupra pasajelor care transmit acest mesaj. Deci pur și simplu nu s-a produs contactul între acel Cuvânt specific și sufletul său, care poate aduce schimbare în viața și inima sa.

- b) Nu a avut loc contactul între Cuvântul aducător de viață și inima sa pentru că NU A ÎNȚELES în profunzime mesajul. A citit pasaje din Biblie și a ascultat predici care descopereau adevărul de care inima sa avea nevoie. Au apărut niște semne de întrebare, dar nu a înțeles foarte bine despre ce e vorba. Și nici nu a întrebat pe predicator, și nici nu a aprofundat acasă tema. Nu i-a acordat importanța cuvenită. Oricum era obosit în acea duminică, și a doua zi îl aștepta o zi grea la locul de muncă. (Sămânța căzută pe drum).
- c) A avut loc contactul între Cuvânt și inima sa, dar procesul rodirii s-a blocat după contact din pricina presiunii oamenilor. În Biserică s-a ținut o predică pe această temă. Credinciosul a aprofundat acasă tema. Adevărul a scos la iveală minciuna în care trăia. Credinciosul s-a căit, a recunoscut, a crezut Cuvântul, l-a validat în inima Sa ca nou reper după care să se ghideze în viața sa familială și profesională. Dar exact în săptămâna după predică, a urmat TESTUL. Șeful i-a dat noi sarcini de serviciu. Credinciosul a încercat să aplice ce a învățat și a încercat să pună anumite limite și să negocieze să nu mai stea așa de mult după serviciu. Șeful a devenit foarte ostil. Colegii au început să râdă de el că vrea să plece mai devreme la soție. Șeful l-a amenințat cu concedierea. Atunci credinciosul, din teamă de oameni și de necazul concedierii, a cedat și a acceptat să pună din nou familia pe locul doi. Prin decizia sa a lepădat Cuvântul din inima sa, și astfel fără Cuvânt, nu a putut să apară nici RODUL. (Sămânță căzută pe stâncă).
- d) A avut loc contactul dintre Cuvântul adevărului și inima bolnavă, dar procesul rodirii s-a blocat din pricina îngrijorărilor și înșelăciunii bogățiilor acestui veac. Credinciosul a primit cuântul în prima fază, ca în situația c). A ascultat predica, s-a căit, a luat decizii. Dar luni la serviciu, colegii au început din senin o discuție între ei despre ce bine e să ai locul tău. Toți aveau deja casa lor și mașină. El era singurul care stătea încă în chirie și nu avea mașină. Fiecare povestea cum e la casă la el. Credinciosul doar asculta. Dar deodată au apărut ca un tunet următoarele gânduri în inima sa: *Tu câți ani? Ce ai realizat până acum? Ai peste 30 de ani și nu ai nici măcar o colibă a ta! Nici măcar o mașină. Vei sta toată viața în chirie! Oare asta îți dorești de la viață?* Și inima sa a fost cuprinsă de trei valuri care au venit unul după altul:

- Primul val – un val de nemulțumire față de situația sa materială prezentă.
- Al doilea val - un val de îngrijorare față de situația sa materială viitoare.
- Al treilea val – un val de dorință și poftă după un confort mai mare, după o casă frumoasă, mai mare ca cea a colegilor săi!

După cele trei valuri, inima avea o țintă clară și directă: trebuie să fac rost de mai mulți bani ca să am și eu o casă ca oamenii. Predica de duminică, decizia pentru schimbare pe care o luase deja fuseseră uitate. Preocuparea pentru schimbare a fost înlocuită pe nesimțite de preocuparea pentru bunurile materiale. Dacă atacul descris la punctul c) a fost unul direct, frontal împotriva Cuvântului, atacul descris acum este unul indirect, pe la

spate. Primul vizează o lepădare directă. Al doilea o lepădare de cuvânt indirectă, prin defocalizare. Dar și în acest caz Cuvântul nu e păstrat în inimă și deci rodirea nu se produce. (Sămânța căzută între spini)

Câteva observații:

- Credinciosul de care vorbim nu a avut doar câteva mici căderi, după care a revenit prin căință la ascultarea de Cuvânt. Adică, ar fi putut acasă să își ceară iertare și apoi să revină pe direcția deciziei de duminică. Nu, el a ales să persiste în acest mod de raportare la profesie. Această persistență a blocat rodirea. Nu o cădere de moment, ci o decizie de lungă durată în acel domeniu a blocat rodirea.
- E posibil ca credinciosul de care vorbim să fi experimentat de mai multe ori cele descrise mai sus. Adică să fie încercat de mai multe ori, și să fi eșuat de mai multe ori. Aceste eșecuri dacă nu sunt urmate imediat de căință și revenirea sub autoritatea Cuvântului, produc ÎMPIETRIRE. Acea zonă a inimii sale se ÎMPIETREȘTE. El devine orb și surd la o nouă predică despre acea temă. I se pune o măhramă pe ochi. Va fi nevoie de multă smerenie și zbatere pentru a vedea din nou lumina în acel domeniu.
- Acest credincios nu este părăsit de Duhul. El are o boală spiritulă, dar nu înseamnă că Duhul îl părăsește. E adevărat că diavolul va încerca să folosească această boală pentru a-l târî în păcat și a-l smulge din Împărăție. Dar deocamdată el rămâne în Împărăție cu o boală care-l trage mereu înapoi și prin care diavolul va lovi constant în apropierea sa de Domnul. Cu toții suntem plini de boli. Dar suntem totuși într-o zbatere, într-un proces. Rămânem în Împărăție cu tot cu boli. Dar pericolul împietririi totale și al complacerii rămâne. Deci mare atenție!

Să prezentăm și situația fericită: se produce contactul. Urmează primul test cu reacția ostilă a șefului și a colegilor. Credinciosul alege să creadă Cuvântul pe care l-a primit duminică. Nu cedează. Rămâne sub autoritatea Cuvântului. Îi este foarte greu. Vechile obiceiuri se zbat în el, presiunea e imensă. Dar el strigă în inima sa: *Ai milă de mine, păcătosul! Vreau să merg în direcția Cuvântului Tău! Dă-mi putere să Îl împlinesc!* Duhul și dă o măsură de putere prin care își poată confrunța șeful. Șeful nu îl dă afară, dar nu-l mai promovează așa cum îi promisese cu o lună înainte. Urmează în aceeași săptămână al doilea test: cel cu dorința de avea o casă. După discuția colegilor, e tulburat toată ziua. Ajunge acasă și se duce în cămeruța și se roagă. Își cere iertare pentru că s-a lăsat derutat de ispita îmbogățirii și se alipește din nou de Cuvântul de duminică, alege să creadă că acel Cuvânt e adevărul și cere Domnului putere să împlinescă acel Cuvânt. Petrece un timp îndelungat în această rugăciune. Tulburarea se îndepărtează. Cuvântul se așează *mai*

adânc în inima sa și începe să îi transforme viața și să rodească o raportare echilibrată între viața familială și cea profesională. Prin acea încercare cel rău a urmărit să înece Cuvântul. Prin aceeași încercare Duhul a urmărit să adâncească Cuvântul. Elementul determinant a fost reacția credinței în fața încercării. Testele continuă sub alte forme și următoarele luni. O boală adâncă nu se vindecă peste noapte. În acest proces el își expune mai mult sufletul Cuvântului despre această temă specifică și perseverează în a lua testele din acest domeniu prin puterea Cuvântului în care crede. Rodirea devine din ce în ce mai frumoasă! Cuvântul e păstrat în inimă, și acesta rodește lucruri atât de frumoase în acest domeniu din viața sa!

Observăm că este o bătălie ce urmărește să nu se producă acel contact între Cuvânt și inimă, și că este o bătălie care se dă după acel contact și urmărește smulgerea Cuvântului deja pătruns în inimă. Este interesant modul în care Isus folosește termenul cuvântului a ÎNȚELEGE în pildă:

- Sămânța căzută pe drum – cel ce NU ÎNȚELEGE Cuvântul.
- Sămânța căzută pe pământ stâncos – se leapădă de Cuvânt.
- Sămânța căzută între spini – Cuvântul este îneecat, sufocat.
- Sămânța căzută pe pământ bun – cel ce aude Cuvântul ȘI-L ÎNȚELEGE: el aduce roadă.

Dar cel ce leapădă Cuvântul și cel ce îl îneacă, au înțeles sau nu Cuvântul? Dacă îl comparăm cu primul personaj, putem spune că au înțeles Cuvântul. Dacă îl comparăm cu ultimul personaj, putem spune că nu au înțeles Cuvântul. Ei au înțeles Cuvântul mai bine ca primul personaj, dar nu l-au înțeles ca ultimul. Există o înțelegere INIȚIALĂ a Cuvântului, și o înțelegere APROFUNDATĂ a Cuvântului, prin experiență proprie. Cuvântul se înțelege în măsura în care se ascultă, se împlinește în viața de zi cu zi. Ultimul personaj este oare scutit de prigoana din partea oamenilor și de ispita îngrijorărilor? Oare din această pricină rodește el? Nu, ci pentru că păstrează acest cuvânt cu răbdare și într-o inimă curată în pofida încercărilor! În aceste experiențe el aprofundează ÎNȚELESUL Cuvântului, și această ÎNȚELEGERE profundă duce la rodire, duce la preschimbarea ființei într-un înțelesul duhovnicesc al Cuvântului!

Am insistat că pilda semănătorului rămâne relevantă pentru inima celui născut din nou. Cuvântul vrea să rodească în toate zonele inimii. Și aici este marea competiție a rodirii. Isus ne atrage atenția că unii rodesc mai puțin și alții mai mult. Deci există o diferență de rodire între cei al cărui sol e bun. Această diferență poate fi cauzată că unii primesc mai mult ca alții. E adevărat, dar Isus insistă pe altceva (vezi 13:12). El insistă pe disponibilitatea celui ce ascultă Cuvântul. Aici e cheia. Iată că și între credincioși, nivelul de receptivitate a Cuvântului este mai mare sau mai mic. Obiectivul Cuvântului este clar. El vrea să pătrundă în toate zonele și cotloanele sufletului pentru a umple întreaga ființă cu Dumnezeu, pentru a ne preschimba în toate domeniile după chipul Fiului Său, până vom ajunge la statura de om

mare, a plinătății lui Hristos (vezi Efeseni 4). Nu există boală a inimii care să nu poată fi preschimbată. Viața din Cuvânt e mai puternică ca moartea din pământ. Acest lucru o dovedește ÎNSĂȘI învierea lui Isus. Există o paralelă clară între Pilda semănătorului și semnul lui Iona din cap.12: *După cum Iona a stat 3 zile și 3 nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul Omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.* După cum Fiul va sta în pământ, și apoi va ieși cu un ivor de viață și de rod, la fel și Cuvântul pătrunde în inima noastră bolnavă, se contopește cu ființa noastră, și apoi înviază cu roade minunate! Cuvântul are putere de transformare nelimitată. Aici e nădejdea noastră. Bătălia rămâne deci în zona contactului, alipirii dintre Cuvânt și inima noastră! Pavel și-a înțeles mandatul și e plin de optimism:

24. „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica.
25. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu.
26. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui,
27. cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.
28. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe **orice** om, și învățăm pe **orice** om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe **orice** om *desăvârșit în Hristos Isus.*
29. Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui care lucrează cu tărie în mine.”

(Coloseni 1:24-29)

Pavel crede că orice om poate deveni prin puterea Cuvântului un nou Pavel! De aceea, aruncă Sămânța Cuvântului în TOATĂ înțelepciunea peste ORICE om! Avem două secrete ale succesului transformării:

- a) Învățarea în **TOATĂ** înțelepciunea.
- b) Receptivitatea omului la această **TOATĂ** înțelepciune.

Pavel explică aceste aspecte și în celebrul pasaj din 2 Timotei, cap.3:

14. „Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat;
15. din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus.

16. **Toată** Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos

ca să învețe,
 să mustre,
 să îndrepte,
 să dea înțelepciune în neprihănire,

17. pentru ca omul lui Dumnezeu

să fie desăvârșit și
 cu **totul** destoinic pentru
orice lucrare bună.”

Omul lui Dumnezeu poate fi transformat spre desăvârșire pentru a fi cu TOTUL destoinic pentru ORICE lucrare bună. Dar acest lucru se va întâmpla DOAR după ce inima sa s-a lăsat învățată, mustreată, îndreptată, înțeleptită și transformată spre neprihănire de TOATĂ Scriptura, de TOATE adevărurile revelate în TOATE cărțile Scripturii. Pasajul ne arată clar că fiecare credincios și fiecare Biserică locală e chemată să pornească în lunga călătorie de a ÎNȚELEGE fiecare carte a Scripturii, fiecare pasaj din acestea. Iar a înțelege înseamnă a primi Cuvântul cu credință și a-L aprofunda prin împlinirea Sa în mijlocul încercărilor! De-abia apoi, acel credincios se va apropia de acea talie paulinică și va putea fi trimis de Domnul în ORICE lucrare! Înseamnă timp. Înseamnă măcar 20 de ani. Noi însă căutăm scurtături. Scurtăturile însă, nu există. Ce trist este să vezi așa de puțini credincioși care au acceptat provocarea din 2 Timotei 3:16. Am întâlnit creștini care au peste 20 de ani de credință și totuși stau așa de liniștiți, deși au aprofundat doar vreo 2-3 cărți din Scriptură. TOATĂ Scriptura! Iată secretul. Unii s-au oprit pe drum. Alții, puțini la număr, au continua călătoria, dar blocajul a apărut la receptivitate, la smerenie. Nu ne-am smerit în fața ÎNȚELESULUI tuturor cărților din Scriptură. Ideea că știm deja, ideea unei teologii moștenite sau deja formate, au subțiat înțelesul. Principala chemare a fiecărui credincios este să expună ÎNTREAGA SA INIMĂ la ÎNTREAGA REVELAȚIE a CUVÂNTULUI și să supună spre transformare ÎNTREAGA INIMĂ sub autoritatea ÎNTREGII REVELAȚII. Acela are punctul în care se afla Pavel când a început lucrarea sa misionară din Antiohia. Acesta e punctul în care suntem gata pentru lucrări cu adevărat mari. Pavel a beneficiat de o scurtătură în acest proces (primirea Evangheliei prin revelații directe). Noi însă nu mai beneficiem de această scurtătură. Trebuie să călcăm pas cu pas cu piciorul nostru peste fiecare zonă din țara Scripturii și să ne lăsăm cucerii de ea în întregime. Iată drumul normal pentru fiecare credincios și pentru fiecare Biserică locală. Așa de puțini văd drumul. Cei mai mulți se cred deja înțelepți și știutori. Puțini se smeresc, își văd cumplita ignoranță și cer cu disperare

cunoașterea comorilor din spatele fiecărui pasaj din Scriptură. Ei CRED cu ADEVĂRAT că ÎNTREAGA Scriptură e insuflată de DUMNEZEU. Căci cum ai putea să crezi acest lucru, fără să cauți cu disperare să ÎNȚELEGI ÎNTREAGA SCRIPTURĂ. Dar chiar dacă vezi drumul, nu e ușor să îl parcurgi până la capăt. Sunt multe teste, multe încercări, multe defocalizări. Dar chiar dacă rămâi pe acest drum până la capăt și studiezi toată Scriptură, tot mai rămâne o variabilă: aceea a smereniei inimii tale! Ca să prinzi ÎNȚELESUL din întreaga Scriptură e nevoie să te smerești profund înaintea fiecărei iote a ei și să renunți pe rând la toate falsurile înțelesuri ale inimii tale. De asemenea ca să fii transformat de toate aceste ÎNȚELESURI și să le APROFUNDEZI astfel ÎNȚELESUL e nevoie să le aplici pe toate în contexte dificile, ostile. Când faci această aplicație în mijlocul încercărilor se produce ADEVĂRATUL ÎNȚELES și apoi adevărata transformare în dragoste după chipul și asemănarea lui Hristos. Dumnezeu așteaptă în fiecare secol pe fiecare credincios să parcurgă acest labirint până la capăt! Dar cine îl va parcurge? L-a parcurs cineva cu adevărat? A ajuns cineva desăvârșit în Hristos și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună? Despre Pavel știm sigur că parcursese tot labirintul și că era cu totul destoinic pentru orice lucrare bună. Pavel cunoștea, credea și trăia după TOATĂ EVANGHELIA. De aceea, are îndrăzneala să spună: *Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine!* (Col.1:29). Cuvântul are în el însuși tot ce e nevoie pentru transformarea întregii noastre vieți după chipul lui Hristos. Dar Cuvântul înseamnă TOATĂ Scriptura! Dumnezeu încă mai așteaptă! Te așteaptă și pe tine! În ce îți vei investi viața? Și nu uita: modelul lui Pavel nu e valabil doar pentru Timotei, doar pentru bărbați sau doar pentru păstori, ci pentru TOȚI credincioșii (vezi 1 Cor.11:1, Filipeni cap.3, 1 Tim.1:11-17 etc.)!

Pavel vorbește despre faptul că după ce omul lui Dumnezeu se lasă echipat de întreaga Scriptură este pregătit pentru ORICE lucrare bună. Orice lucrare înseamnă deci ori cât de mare și ori cât de grea! Ce înseamnă și ce nu înseamnă acest nivel de pregătire? Să privim la Pavel și să vedem mai întâi ce nu înseamnă:

Nu înseamnă:

- Că a ajuns desăvârșit, fără păcat, ca și Hristos Însuși. (vezi Filipeni cap.3).
- Nu înseamnă că a ajuns un supraom, care nu mai este ispitit, care nu are slăbiciuni, că nu simte durerea, care nu are nevoie zilnic de umplerea cu Duhul Sfânt și de mângâierile și încurajările divine (vezi 2 Corinteni cap.1, cap.10a, cap.12a și în general tot comentariul pe 2 Corinteni). Dimpotrivă, conștiința propriilor slăbiciuni, a nevoii permanente de har și a dependenței totale de Dumnezeu SE AMPLIFICĂ în acest proces!
- Nu înseamnă că procesul cunoașterii s-a încheiat. Nu înseamnă că Pavel nu mai avea ce să învețe și ce să cunoască din Dumnezeu și din profunzimile slavei Sale! Cunoașterea unui Dumnezeu Infinit continuă TOATĂ ETERNITATEA! Cu atât mai mult toată această viață! Semnul adevăratei creșteri în cunoaștere este o conștientizare și mai mare a propriei ignoranțe și a INFINITULUI care rămâne încă necunoscut!!! (vezi Romani

11:32-36) De aceea, la 30 de ani simt că mai am nevoie de 10 ani de studiu pentru a deveni mai profund conștient de propria mea ignoranță și slăbiciune!

- Nu înseamnă că procesul transformării vieții după chipul lui Isus s-a încheiat. Dimpotrivă, omul dinlăuntru al lui Pavel se înnoia din zi în zi și era preschimbat după chipul Domnului. Procesul transformării nu s-a blocat, ci DOAR S-A ACCELERAT!!! (vezi 2 Cor.3:18, 4:16).

Dar înseamnă că:

- Pavel a ajuns la un nivel minunat de veghere, consecvență și constanță în ascultarea de Domnului și în procesul creșterii spirituale permanente (din slavă în slavă). (2 Cor.3:18, 2 Cor.4:16)
- Pavel trecea cu bucurie peste toate încercările de pe calea credinței, și nimic nu îl trântea la pământ sau îl făcea să obosească. (vezi 2 Cor.cap.4)
- Pavel era păzit prin harul lui Dumnezeu de căderi mari, de capcanele defocalizării și a bătăliilor false. (1 Cor.9:26, Col.1:29)
- Pavel întrupa Evanghelia în mod minunat. Oglinda Evanghelia cu claritate prin viața sa. Pavel oferea credibilitate mesajului și o mărturie fără pată pentru oameni. El nu oferea nimănui nici un prilej de poticnire. (1 Tes.cap.2, 2 Cor. cap.6a)
- Pavel avea un discernământ spiritual deosebit. El cunoștea ansamblul Evangheliei, toate adevărurile care formează Evanghelia, precum și legăturile dintre aceste adevăruri. El purta astfel doar bătăliile Domnului, urmând doar strategiile Lui! El răspundea duhovnicește în lumina Evangheliei la problemele cu care se confruntau Bisericele. El cunoștea răspunsul Evangheliei la toate frământările prin care treceau Bisericele. El știa când Evanghelia oferă răspunsuri sau când tace. Când privim la epistolele sale, el tratează cu un discernământ duhovnicesc toate bolilele și bătăliile Bisericii. El nu greșește nici în diagnoză, nici în tratament. El privește Biserica prin lentila dată de ÎNTREAGA EVANGHELIE (vezi toate epistolele sale). El aprofundează adevărurile Evangheliei, dar le cunoștea deja pe toate prin revelație. Noi suntem însă într-un proces de descoperire a acestor adevăruri, un proces care durează mult timp.

Acest proces de descoperire trebuie să fie un proces personal. Dar acest proces personal nu trebuie să fie în Biserică și cu ajutorul Bisericii. Frământarea personală cu Scriptura trebuie unită cu expunerea la darurile Bisericii. În Efeseni 4, Pavel ne învață că Dumnezeu a dat în Biserică anumite daruri de învățător pentru echiparea sfinților. În 1 Cor.12 descoperim că nu toți sunt învățători, deși în Noul Legământ toți vor cunoaște pe Domnul (vezi Evrei 8). Sunt două extreme. Prima este a celui care nu se frământă personal cu Scriptura și mănâncă nemestecat ce se predică în Biserică. Din această

pricină, el va acumula și erorile teologice ale Bisericii în care este și de asemenea, acele învățături nu se vor așeza adânc în el. Le va acumula superficial. Cealaltă extremă este a celui care se frământă personal cu Scriptura, dar nu cinstește darurile de învățător din Biserică și învățătura celor care au trudit deja ani buni în Cuvânt. El nu trebuie să renunțe în a frământa personal Scriptura, dar trebuie să se smerească la glasul Cuvântului prin oamenii Cuvântului. Prin darurile acelor învățători el poate accelera procesul cunoașterii personale a Scripturii, poate evita multe greșeli și multe erori, poate vedea adevăruri din Scriptură pe care nu le-ar fi văzut niciodată de unul singur. A studia duhovnicește Scriptura înseamnă a te frământa personal cu ea și în același timp, a lua aminte la descoperile Bisericii din Cuvânt!

13:11-17 – De ce le vorbești în pilde?

Am comentat deja câteva lucruri legate de această întrebare. Este interesant faptul că această explicație este dată între rostirea pildei semănătorului și explicarea acestei pilde. Faptul nu este întâmplător. El ne atrage atenția că pilda explică mai întâi de toate lipsa de reacție a lui Israel la propovăduirea lui Hristos. Căci, la urma urmei, dacă în mijlocul lor este Fiul lui David, Unul mai mare ca Templul, mai mare ca Iona și mai mare ca Solomon, atunci, de ce doar o rămășiță din Israel răspunde la propovăduirea Sa? Pilda Semănătorului explică acest lucru. Cel slab (casa) deși nu poate da afara pe cel tare (demonul), are puterea de a da afară pe cel mai tare (Cuvântul lui Dumnezeu)! Pământul poate repudia Sămânța Cuvântului! Pilda explică și perseverența lui Hristos ca Semănător. Semănătorul știe care este partea Sa, care este jugul Lui primit de la Tatăl. El nu poate nici să schimbe pământul, nici să determine pământul să păstreze Cuvântul care-l poate transforma. Semănătorul are o singură responsabilitate principală: să samene sămânța Cuvântului. În cazul nostru, nu trebuie să uităm că noi suntem și pământ și semănător. Impactul semănatului nostru este condiționat de impactul Cuvântului în propriul nostru pământ. În măsura în care eu însumi mă expun Cuvântului și-l las să mă transforme, doar în această măsură voi putea vesti altora Cuvântul cel viu (și nu ideile mele), și-l voi putea vesti prin Duhul, cu putere și cu impact!

Isus le vorbește în pilde pentru că ucenicilor le-a fost dat să cunoască tainele Împărăției, dar celorlalți nu. Dar de ce le-a fost dat ucenicilor și celorlalți nu? Isus a început să predice în Israel Cuvântul cu claritate și nu prin pilde fără tălmăcire. Predica de pe munte este un argument de necontestat în acest sens. Isus folosește și în predică pilde. Dar le oferă tot timpul și tâlcuirea. Cel mai bun exemplu este pilda cu casa zidită pe stâncă. Isus oferă tuturor (și ucenicilor și mulțimii) și pilda și tâlcuirea. Dar din cap.13 Își schimbă strategia. De ce? Pentru că până în cap.13 s-a întâmplat ceva: ucenicii au primit Cuvântul, dar ceilalți din Israel l-au respins, atât autoritățile cât și Israel. În cap.11-12 Isus constată această respingere din partea lui Israel. De asemenea, în cap.12 Isus atrage atenția că întreg Israelul este în pericolul comiterii păcatului cu voia! Și în acest CONTEXT El schimbă strategia și începe să le vorbească preponderent în pilde,

fără a le da și tâlcuirea. Deci ucenicilor le-a fost dat să cunoască tainele Împărăției pentru că ei au primit Cuvântul, iar lui Israel nu i-a fost dat să cunoască pentru că a respins Cuvântul! 13:12 întărește acest lucru. Ucenicii au avut acea receptivitate, acea smerenie, acea căință și astfel au primit mai multă lumină. Dar celor care nu au avut acea pruncie, acea smerenie, li se va lua chiar și ce aveau, adică:

- Fie li se va lua prin judecată iluzia că aveau ceva din adevăr!
- Fie prin împietrire, li se va lua și acel puțin din adevăr care încă mai fumega în ei!

Isus schimbă strategia predicării și începe să le vorbescă în pilde pentru că ei, măcar că văd, nu văd, măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg. Observăm că nu le vorbește în pilde **ca** măcar că văd să nu vadă, ci **pentru că** măcar că nu văd, să nu vadă. Orbirea lor e CAUZA vorbirii în PILDE și nu SCOPUL vorbirii în pilde netâlcuite.

Isus afirmă că în această generație se împlinesc profetia din Isaia cap.6. Când am studiat Isaia, am dezbătut îndelung profetia din Isaia 6. Profetia din Isaia viza în primul rând generația contemporană lui Isaia. Dar în lumina întregii cărți, precum și a profetiilor mesianice din carte, înțelegem cu claritate că după cum Isaia era o prefigurare a lui Mesia, cei din vremea sa reprezentau o prefigurare a lui Israel din vremea lui Mesia. După cum Israel a respins Cuvântul vestit de Isaia și s-au împietrit, la fel avea să se întâmple și cu Israel din vremea lui Mesia. Capitolele 6-9 din Isaia explică foarte clar că împietrirea apare atunci când poporul respinge Cuvântul. Cu alte cuvinte, procesul nu este: poporul este împietrit de Dumnezeu și apoi respinge Cuvântul, ci: poporul respinge cu încăpățănare mărturia puternică a Cuvântului și drept consecință, se împietrește. Isaia cap.6 ne atrage atenția că poporul expus la mărturia Cuvântului nu poate rămâne neutru. Ori este transformat de Cuvânt, ori este împietrit de judecata lui Dumnezeu (pentru dezvoltarea acestui subiect vezi comentariile pe Isaia cap.6-9).

Când citează din Isaia, Mântuitorul insistă că cel care a determinat împietrirea a fost, nu mărturia Cuvântului, ci răspunsul inimii poporului la Cuvânt. La fel ca în cazul lui Faraon, inima a fost împietrită de Domnul pentru că ea s-a împietrit. Să comparăm citatul din Isaia cu modul în care este redat el în Matei 13.

Isaia 6:8-10	Matei 13:13-15
<p>8. Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”</p> <p>9. El a zis atunci: „Du-te și spune poporului acestuia:</p>	<p>13. De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd, și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg.</p> <p>14. Și cu privire la ei se împlinesc prorocia lui Isaia, care zice:</p>

<p>„Întruna veți auzi, și nu veți înțelege; întruna veți vedea, și nu veți pricepe!”</p> <p>v.10</p> <ul style="list-style-type: none"> • <u>Împietrește</u> inima acestui popor, • <u>fă-l tare</u> de urechi și • <u>astupă-i</u> ochii, • <u>ca să</u> <ul style="list-style-type: none"> ○ nu vadă cu ochii, ○ să n-audă cu urechile, ○ să nu înțeleagă cu inima, ○ să nu se întoarcă la Mine, ○ și să nu fie tămăduit.” 	<p>„Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea.</p> <p>v. 15. <u>Căci</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • inima acestui popor <u>s-a împietrit</u>; • <u>au ajuns tari</u> de urechi, • <u>și-au închis ochii</u>, • <u>ca nu cumva</u> <ul style="list-style-type: none"> ○ să vadă cu ochii, ○ să audă cu urechile, ○ să înțeleagă cu inima, ○ să se întoarcă la Dumnezeu, ○ și să-i vindec.”
--	--

Este interesant faptul că Marcu 4:11-12 redă citatul din Isaia 6 ca în Isaia 6. Dar Matei îl redă interpretându-l, insistând că cauza împietririi nu este Cuvântul, ci reacția poporului la Cuvânt! Nu este nici o contradicție. Sunt două aspecte ale aceluiași fenomen complex al împietririi inimii. Cuvântul a produs împietrire asupra inimii pentru că inima a respins Cuvântul! Ambele fațete trebuie luate în considerare. Împietrirea este un act de dreptate divin înfăptuit asupra inimii care se încăpățânează și calcă în picioare mărturia Cuvântului. În lumina cărții Isaia, nu este șocant că Israel respinge mărturia lui Mesia. Israel este un specialist în a respinge mărturia Cuvântului în toată istoria revelației. El nu face decât să repete ce a făcut și pe vremea lui Isaia. De asemenea, respingerea lui Mesia de către Israel nu este o surpriză în planul lui Dumnezeu. Dumnezeu a prevăzut de mult acest lucru, și în atotștiința Sa, l-a anunțat dinainte. Acesta este aspectul nou adus de profeția citată în Isaia 6. Dacă în cap.11-12 se constată respingerea Cuvântului înrulat de către Israel (respingere de care Israel este vinovat și pe deplin responsabil) , în cap.13 se afirmă că această respingere nu este altceva decât o împlinire a profețiilor mesianice. Dumnezeu a profețit că Mesia va fi respins de Israel. Dacă Israel, ca națiune, primea mărturia lui Isus, Isus nu ar fi putut fi Mesia, căci nu ar fi împlinit întru totul

profilul mesianic stabilit de Vechiul Testament! Cartea Isaia arată cel mai clar că Mesia avea să fie respins în primă fază de națiunea Israel și că doar o rămășiță se va întoarce la Domnul.

În lumina a ce am spus, schimbarea macazului în predica din cap. 13 și folosirea cu preponderență a pildelor netâlcuite în discursul public:

- Este o manifestare a DREPTĂȚII lui Dumnezeu față de cei care au respins mărturia din prima parte a lucrării publice. Isus urmează strategia Tatălui de A ASCUNDE tainele Împărăției de cei care s-au crezut înțelepți și pricepuți. Dacă până în cap.12 predicile lui Isus aveau două brațe întinse către popor (și pilda și tâlcuirea), acum ele au doar un singur braț (pilda). Poporul trebuie să întrebe, să caute mai mult, să dovedească că ARE pruncia pe care o așteaptă Tatăl!
- Este o dovedire și mai clară a vicleniei și adulterului din inima poporului. Prin faptul că mulțimea nu este preocupată să afle și tâlcuirea pildelor, se demască singură a fi neinteresată de tainele Împărăției și preocupată doar de nevoile ei idolatre din această lume. Pildele împart apele în popor, demascând pe necăutători și scoțându-i la lumină pe cei ce caută!
- Este o manifestare a economiei și eficienței divine în lucrarea lui Isus. Isus se focalizează mai mult pe formarea ucenicilor Săi. El nu se retrage din predicarea publică, dar predică mai ascuns și investește mai mult în explicarea acestor predici ucenicilor.
 - Poate fi și o manifestare a HARULUI față de popor. Împietrirea e direct proporțională cu Lumina primită. Atunci Isus le oferă mai puțină lumină directă pentru ca și împietrirea să fie mai mică. În cap.12, poporul se află în pragul împietririi iremediabile. Isus alege să vorbească mulțimii CIFRAT. În schimb, așteaptă ca din mulțime să răsară aceia care fac parte din rămășița credincioasă a lui Israel. Prin predica Sa cifrată, El protejează mulțimea de împietrire, dar oferă șansa indivizilor căutători din mulțime să caute Împărăția. Pilda netâlcuită este o provocare, o stârnire a curiozității. Cel căutător va veni la Isus să afle mai multe. Cel necăutător se va întoarce acasă, dar nu se va împietri de tot că lumina transmisă prin pilda netâlcuită este mai mică decât cea transmisă prin pilda tâlcuită. O, adâncul înțelepciunii lui Dumnezeu! Având în vedere această legitate a împietririi, Duhul Sfânt calibrează cu grijă lumina revelației care ajunge la fiecare suflet. Nu avem pasaje din Noul Testament care să ne sugereze că noi, ca și credincioși, trebuie să urmăm exemplul Mântuitorului și să vorbim în pilde netâlcuite oamenilor pentru ca oamenii să nu se împietrească prea mult. Duhul Sfânt este cel care face această calibrare la nivelul inimii fiecăruia. Noi suntem îndemnați să propovăduim Cuvântul la timp și nelatimp. Ce învățăm din pildele Mântuitorului? Pilda sau ilustrația sporește puterea de comunicare. Deci vom folosi mereu ilustrații vii și originale atunci când vom rosti

adevărurile Evangheliei. De asemenea, putem folosi și pilde netâlcuite pentru a stârni curiozitatea oamenilor, pentru a-i provoca să cerceteze singuri, și de ce nu, pentru a deosebi în anumite situații pe cei căutători de cei mai puțin căutători. În Noul Testament, găsim și acele pasaje care ne îndeamnă ca atunci când suntem prizonieri într-o cetate să fugim în alta, și să ne îndepărtăm de oamenii răi care sunt în totul împotriva propovăduirii noastre. Aceste îndemnuri au în vedere în primul rând, scopul de ne proteja pe noi înșine de răutatea lupilor. În lumina cap.13 e posibil ca aceste îndemnuri să aibă în vedere și protejarea prizonitorilor de o împietrire mai mare, căci dacă ar continua să răstignească lumina, cu siguranță s-ar împietri și mai mult.

13:24-30, 36-43 – Pilda cu neghina

Este a doua pildă rostită de Mântuitorul. Cum am mai spus, este al doilea pilon al discursului. Ea vine în completarea pildei semănătorului. Rămân în același domeniu al agriculturii, al semințelor care cresc în pământ. De aceasta dată însă, SĂMÂNȚA e reprezentată nu de Cuvânt, ci de oameni. Este introdusă și tema SEMINȚEI care aduce moarte și nu viață. Înainte de a încerca să înțelegem ce aduce nou această pildă și cum o completează pe cea cu semănătorul, să îi deslușim mesajul. Ce vrea să spună și ce nu vrea să spună? Pilda poartă un mesaj. Dar orice pildă are și anumite limite. Sunt elemente din pildă care susțin mesajul teologic. Dar nu toate detaliile ilustrației se potrivesc cu mesajul teologic. Deci trebuie să ne focalizăm pe acele elemente din pilde care susțin mesajul teologic. Nu poate fi o potrivire 100% între o ilustrație și un adevăr teologic. De exemplu, pasărea din pilda semănătorului. Ea vine ca să se hrănească și nu își propune în mod intenționat ca să facă un rău pământului. Diavolul însă, vine nu ca să se hrănească, ci ca să facă un rău acelei inimi. Deși în ilustrație pasărea joacă rolul diavolului, nu există o armonie perfectă între trăsăturile păsării și trăsăturile diavolului. Deci atenție când interpretăm pildele.

Pilda neghinei include o neclaritate. În contextul dinamicii agriculturii, înțelegem de ce e nevoie să așteptăm până la seceriș pentru a deosebi grâul de neghină. Înainte de seceriș, e dificil să se facă acest lucru. Și există marele risc ca atunci când se adună neghină, să se ia și din firele de grâu. Dar la seceriș, firele sunt mari și se pot deosebi cu claritate între ele. Dar în contextul spiritual, nu este așa. Observăm că deosebirea între fiii luminii și cei ai Celui rău, nu este făcută de oameni sau de Biserică, ci de ÎNGERII trimiși de Dumnezeu Însuși. Oare acești îngeri nu văd cu claritate în orice moment al istoriei care sunt fiii luminii și care sunt fiii întunericului? Oare Dumnezeu nu cunoaște pe cei care sunt ai Săi? Oare în lumea spirituală nu este o diferență clară între cel în care locuiește Duhul lui Dumnezeu și între cel în care locuiește întunericul acestei lumi? De ce e nevoie în contextul spiritual să se aștepte până la seceriș pentru a se putea deosebi cu claritate fiii luminii de fiii întunericului? Iată marea întrebare a pildei. Mai este o altă neconcordanță între ilustrație și realitatea spirituală. Pilda ne spune că la ÎNCEPUT omul bun seamănă grâul și vrăjmașul lui seamănă neghina. Dar care este acest început? În cele din urmă de la Adam încoace TOȚI oamenii se nasc morți în păcat, fii ai mâniei, deci NEGHINĂ. Pe

parcursul vieții, sufletul-neghină e provocat se devină suflet-grâu. Nimeni nu este de la început în Împărăția Luminei. E nevoie de o STRĂMUTARE (prin nașterea din nou) din împărăția diavolului în Împărăția luminii. Pilda ne sugerează că de la început există fii ai luminii și fii ai diavolului. O a treia neconcordanță este legată de faptul că diavolul nu poate crea. El a semănat neghina în inima primului fiu al luminii, Adam. El nu are copii ai săi pe care-i trimite în existență. Neghina are drept origine pervertirea grâului, lucru care s-a întâmplat în Grădina Edenului. Deci, la fel ca pilda semănătorului, și această pildă are anumite limite. Translatarea elementelor din ilustrație în lumea teologică trebuie făcută DOAR după consemnul Autorului. Iar Autorul insistă pe faptul că până la seceriș, NU SE POT DEOSEBI de către îngeri, fiii luminii și fiii întunericului. De ce? Răspunsul e dat de pildele comorii ascunse și a mărgăritarului, care ne arată că omul se poate schimba. Deci pământurile din pilda semănătorului se pot schimba. Pământul stâncos poate deveni bun, dar și pământul bun poate deveni stâncos. De fapt singura diferență între pământul bun și celelalte trei pământuri este prezența CREDINȚEI. Brațele credinței sunt cele care păstrează Cuvântul în pământul inimii. Din pricina necredinței, celelalte trei pământuri leapădă Cuvântul. Singura parte a omului e de fapt **credința**. Rodirea este generată de Cuvânt. Partea omului este ca prin brațele credinței să păstreze acest Cuvânt în inimă. Dar credința nu este un dat. Ne naștem plini de necredință, de necredința moștenită de la Adam și părinții noștri. Când lumina revelației pătrunde în întunericul inimii noastre, manifestarea credinței este făcută posibilă prin harul lui Dumnezeu și aici intervine variabila umană. Omul poate lăsa credința să fie născută și crescută de harul divin sau poate bloca acest proces. De asemenea, chiar dacă inițial a lăsat ca credința să se nască și să crească, omul poate să aleagă necredința și să ajungă apoi la pierderea credinței. Din pricina acestei DINAMICI, nu se poate trage linia decât la SFÂRȘITUL veacului. Sunt oameni care se întorc la Domnul pe patul morții. Alți oameni se leapădă de Domnul în ultima parte a vieții. De aceea, e nevoie să se aștepte până la sfârșit. Domnul ne vorbește de sfârșitul veacului și nu de sfârșitul vieții. E adevărat că sfârșitul veacului are loc după ce toate generațiile de oameni din istorie (cu excepția ultimei) și-au urmat destinul până la moarte. Biblia ne învață clar că moartea este momentul care pecetluiește destinul etern al omului. De aceea, nu ne putem pronunța asupra destinului nimănui. Pare șocant ce voi spune, dar cine știe 100% dacă Hitler nu s-a pocăit ca tâlharul de pe cruce în ultimul ceas al vieții sale? Deci noi nu putem trage linia asupra destinului etern al pământurilor din pilda semănătorului. Există o dinamică a preschimbării dată de variabila credinței umane. Dacă pilda semănătorului ne prezintă o judecată prezentă care are loc în momentul în care este semănat Cuvântul, pilda neghinei ne îndreaptă privirea spre judecata finală, când natura fiecărui pământ a fost pecetluită pentru eternitate în urma unui proces dinamic al întregii vieți. Putem vedea reacția prezentă a omului la Cuvânt (pilda semănătorului), dar nu înseamnă că această reacție este și cea finală! (pilda neghinei). Petru ne vorbește de o zi a cercetării (1 Petru 2:12). Este interesant că, deși sămânța este furată de cel rău și nu dă rod acum și aici, această sămânță poate fi REACTIVATĂ după ani de zile de ziua cercetării. Iată o altă limită a pildei semănătorului, în care sămânța este furată de tot. În realitatea spirituală, deși furată de cel rău, ea rămâne tainic în memoria omului și poate fi reînviată de contexte de cercetarea din

viața aceluși om. Nu știm deci ÎN TIMP care va fi destinul seminței. Iată o nouă încurajare pentru semănător! Sămânța nu rodește azi, dar poate va rodi peste 10 ani! Pilda neghinei vine deci să completeze pilda semănătorului și ne arată că NU PUTEM face o echivalență între JUDECATA de azi (reacția omului la Cuvânt acum și aici) și judecata finală (reacția omului la Cuvânt din perspectiva întregii vieți și mai ales a finalului vieții sale). Judecata de azi nu coincide cu cea viitoare. De aceea, să nu judecăm nimic înainte de vreme. Doar finalul ne va descoperi cine e grâu și cine e neghină. Dumnezeu îi cunoaște dinainte de întemeierea lumii pe cei care vor răspunde chemării. Nici noi și nici îngerii, nu cunoaștem acest lucru. Domnul lasă istoria să se desfășoare ca să vadă clar cine este fiu al luminii și cine este fiu al întunericului.

În pildă, Isus nu ne vorbește despre moarte, ci despre sfârșitul veacului. E adevărat că acest sfârșit al veacului este un punct în care toate generațiile din istorie (fără ultima) au murit deja. De ce Isus ne vorbește despre sfârșitul veacului și nu despre moarte? Am învățat deja lecția! Nu mai trebuie să interpretăm aceste pasaje prin complexul exegetic al celor 2000 de ani de istorie care ne despart de momentul în care Isus a rostit pilda. Din perspectiva Vechiului Legământ, era o singură venire a lui Mesia cu cele două fațete: mântuire și judecată. De aceea, când Mesia a intrat în istorie nu ni se mai vorbește de moarte ca final, ci de sfârșitul veacului. Venirea lui Mesia face ca acest sfârșit al veacului să fie iminent, să aibă loc ÎNAINTE ca să oamenii să atingă bătrânețea și apoi moartea!

ÎNCEPUTUL din pilda neghinei este legat de lucrarea Fiului omului în lume. Căci Cel care seamănă sămânță bună în țarina lui nu este Dumnezeu, ci Fiul Omului. Deci începutul pildei semănătorului îl putem lega de intrarea Fiului Omului în lume. Judecata nu vine imediat după ce Fiul Omului revelează Cuvântul Său omenirii. E nevoie de un TIMP până când se împart apele. Acest TIMP în limbajul Noului Testament este perceput ca mai puțin de o generație. De aceea, nu moartea, ci revenirea Fiului Omului e momentul elucidator. Evenimentele între venirea Fiului Omului ca să mântuiască și venirea Fiului Omului ca să judece, vor clarifica reacția oamenilor la Cuvântul vestit de Fiul Omului. După 2000 de ani de istorie, noi vedem mai degrabă momentul morții ca FINAL și nu sfârșitul veacului. Dar să vorbim despre ultima generație din istorie. Ce se va întâmpla la sfârșitul veacului? Moartea privește destinul individual. Sfârșitul veacului privește destinul unei întregi generații de oameni. Momentul morții individuale diferă. Unii mor la 20 de ani, alții la 80 de ani. Și în timpul istoriei, oamenii nu mor toți în aceeași zi. Fiecare are nevoie de un TIMP al său în care să se clarifice apartenența la GRÂU sau la NEGHINĂ. Ce are deosebit sfârșitul veacului este că momentul FINAL este ACELAȘI pentru toți: mici, mari, tineri, bătrâni, copii, bunici, femei, bărbați, bogați, săraci. Cum e posibil ca momentul ELUCIDATOR să fie același pentru toți? De asemenea, hotărârea nu vine post-mortem, ci înainte de moarte. Când oamenii încă trăiesc, îngerii sunt trimiși de Fiul Omului pentru a smulge pe toți cei care sunt NEGHINĂ spre pieire. În Matei 24, ni se spune că tot îngerii vor culege și pe cei neprihăniți de pe pământ, și Pavel ne explică că cei credincioși care vor rămâne în viață, vor intra în Împărăția cerească fără să mai treacă prin moarte! În momentul finalului nu MOARTEA este cea care face trecerea DINCOLO, ci venirea Fiului Omului. Nu sufletul părăsește pământul pentru a urca sau a

cobori, ci LUMEA DE DINCOLO invadează pământul și îmbrățișează spre mântuire sau judecată pe cei care mai sunt în viață.

Cum e posibil deci acest lucru? Înseamnă că acea ultimă generație de oameni va fi expusă unor evenimente care vor clarifica DESTINUL fiecăruia. Cartea Apocalipsa ne explică că în ultima perioadă din istorie, atât PRESIUNILE celui rău vor crește (Apoc.13), cât și mărturia lui Dumnezeu prin Biserică (Apoc.11). În timpul domniei lui Anticrist, încheștarea dintre lumină și întuneric își atinge APOGEUL, și această ÎNCLEȘTARE are loc la nivel MONDIAL și în văzul tuturor. Confruntarea dintre cei doi prooroci și fiară este în văzul lumii întregi. Evanghelia este făcută cunoscută tuturor popoarelor. În această încheștare se ÎMPART APELE, se clarifică destinele. Nu mai e nevoie de o perioadă lungă de timp. Intensitatea conflictului între lumină și întuneric este atât de mare încât, ÎNTR-O perioadă scurtă de timp, se clarifică DESTINUL tuturor oamenilor mici și mari, femei și bărbați, bătrâni și tineri. Este o cernere la finalul istoriei care clarifică apartenența la neghină sau la grâu. Războiul dintre Anticrist și Biserică desfășurat pe scena întregii lumi descris în cap.13 este urmat de cap.14. Iată ce ni se spune în Apoc.14:15-20:

14. „Apoi m-am uitat și iată un nor alb; și pe nor ședea Cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită.

15. Și un alt înger a ieșit din Templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt.”

16. Atunci Cel ce ședea pe nor Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat.

17. Și din Templul care este în cer a ieșit un alt înger care avea și el un cosor ascuțit.

18. Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: „Pune cosorul tău cel ascuțit și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copti.”

19. Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu.

20. Și teascul a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii.”

Evenimentele din domnia lui Anticrist fac ca SECERIȘUL ÎNTREGULUI PĂMÂNT să fie copt atât pentru judecată, cât și pentru mântuire! Toți OAMENII vor fi EXPUȘI SIMULTAN unei MĂRTURII MINUNATE și UNEI ISPITIRI CUMPLITE. Acest lucru va face ca momentul elucidării pentru destinul tuturor oamenilor să fie ACELAȘI!!!

Pilda semănătorului ne arată că prima responsabilitate a Bisericii este să fie un pământ bun care să păstreze Cuvântul și să rodească cât mai mult chipul lui Hristos în lume. Când o

plantă rodește, ea face și semințe, care apoi sunt semănate de vânt. Astfel, pământul roditor devine SĂMÂNȚĂ. Biserica este deopotrivă pământ și sămânță. Pilda neghinei întărește acest aspect. Semănătorul rămâne același: Fiul Omului. Dar de data aceasta, SĂMÂNȚA este reprezentată de fiii Împărăției. Sămânța este tot Cuvântul. Dar acest Cuvânt, este acum în Biserică și propovăduit mai departe de Biserică. E important de reținut că în ambele pilde, Semănătorul este Fiul Omului și nu ucenicii. Dar ucenicii sunt deopotrivă pământ bun și sămânță. Dar mai întâi sunt pământ și apoi sămânță. Cu cât pământul e mai receptiv la Cuvânt, cu atât rodește mai mult, și cu atât va da și mai multă sămânță.

Dacă Pilda semănătorului arată CE TREBUIE să facă Biserica și focalizează Biserica pe partea sa, pe responsabilitatea sa în Împărăția cerurilor, pilda neghinei arată CE NU TREBUIE să facă Biserica și care NU SUNT responsabilitățile sale în Împărăție. Pilda neghinei introduce pe îngerii. Diavolul este prezent în ambele pilde. Pilda neghinei trage o linie clară între responsabilitatea îngerilor și cea a Bisericii. Este interesant să observăm personajele din cele două pilde. În pilda semănătorului avem:

- Fiul Omului (semănătorul)
- Cuvântul (Sămânța)
- Cei necredincioși (pământurile neroditoare)
- Biserica (pământul roditor)
- Cel rău (cel ce fură sămânța)

Biserica nu este nici Marele Semănător și nici Cuvântul. Ea nu se poate schimba pe sine și nu poate schimba nici pământurile necredincioase. Schimbarea este operată doar de Cuvântul viu al Fiului Omului, și această schimbare devine operantă în pământ doar dacă pământul păstrează PRIN CREDINȚĂ Cuvântul. Singura sferă de responsabilitate a credinciosului și a Bisericii este să răspundă cu credință la tot Cuvântul lui Dumnezeu și să rodească astfel cât mai mult. Dacă va face acest lucru, Marele Semănător va semăna prin noile roade Cuvântul și în alte pământuri.

Pilda neghinei:

- Fiul omului (Semănătorul)
- Biserica (sămânța semănată de Fiul Omului)
- Cei necredincioși (sămânța semănată de cel rău)
- Cel rău (vrăjmașul Fiului omului)
- **Îngerii** (secerătorii)

- LUMEA (țarina)

Pilda neghinei îi introduce pe Îngeri. Cuvântul nu mai este prezent ca un personaj de sine stătător. Dar apar îngerii. În Împărăția Domnului și îngerii au un rol. Pilda insistă pe ce NU TREBUIE să facă Biserica. Marea ispită este smulgerea neghinei din LUME înainte de vreme. Fiul Omului subliniază cât se poate de clar: că smulgerea neghinei din lume nu se poate face acum, ci se va face la SFÂRȘITUL VEACULUI. Și la sfârșitul veacului, nu fiii Împărăției, CI ÎNGERII vor smulge din lume toate lucrurile care sunt pricină de păcățuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea. Este extrem de important să subliniem că ȚARINA este lumea, și nu Biserica. Este lumea ca și spațiu al creației în care conviețuiesc fiii Împărăției cu fiii întunericului. În v.41, țarina pare a fi numită Împărăția Fiului omului. Acesta nu e un argument, însă pentru a demonstra că țarina nu este Biserica. Creația poate fi văzută ca Împărăție a lui Dumnezeu în care răul a pătruns, dar la sfârșitul veacului va fi curățată. Pământul este creația lui Dumnezeu, este al lui Dumnezeu și astfel face parte din Împărăția Sa. El rămâne Proprietarul în pofida răzvrătirii oamenilor și invaziei răului în această creație.

Când Constatin cel mare a promovat creștinismul ca religie oficială în Imperiu, Biserica a intrat într-un proces neașteptat de transformare: din comunitatea minoritară și separată de stat devenea o comunitate majoritară cu multă influență și putere în stat. Biserica a acceptat această ofertă generoasă din partea statului. Dar a intervenit o mare problemă: Bisericile au început să se umple cu oameni care nu erau născuți din nou și întreaga societate devenea “creștină”. Și s-a pus întrebarea: cum mai distingem în Biserică între cei credincioși și cei necredincioși? Soluția biblică era simplă: Biserica trebuie să nu accepte ideea de a deveni o instituție a statului și cu rolul de a deveni majoritată în societate. Biserica trebuia să respingă marea ispită de a crea o așa-zisă societate creștină. Dar seducția puterii, succesului, protecției și beneficiilor oferite de stat erau prea mari! Din punctul meu de vedere, Biserica nu a luat testul. Și au multe discuții pe această temă între anii 313 d.H. și 450 d.H. În această perioadă, se întoarce Augustin la Dumnezeu și devine episcop de Hippona. Augustin nu se opune apropierii dintre Biserică și stat. Ca episcop de Hippona, el acceptă să fie și judecător în problemele cetățivilor (Constatin a oferit episcopilor salarii, clădiri, scutiri de taxe, dar și dreptul de a da hotărâri judecătorești la fel de valide ca cele din tribunalele romane!!!). În conflictul cu donatiștii (care deși aveau anumite idei bune erau departe de a fi duhovnicești și de a urma strategia Duhului Sfânt), Augustin determină convocarea unui sinod ecumenic (în 404 d.H.) la Cartagina. Aici reușește să își impună vederile punându-i pe donatiști în minoritate. Cu acest prilej, Augustin lansează controversata formulă: COGUNTURU INTRARE (“să fie siliți să intre în Biserica apostolică”), prin care justifică intervenția brațului puterii seculare în afacerile pământești ale Bisericii, în cazuri de mare criză, cum era cel de atunci. Tot Augustin este cel ce aduce pilda cu țarina ca argument pentru situația neclară din Biserică (cei credincioși și cei necredincioși laolaltă!). Se acceptă că nu toți sunt credincioși, dar se argumentează în lumina pildei că e normal să fie așa și că doar la sfârșitul veacului se va despărți neghina și grâul din Biserică. Tot Augustin este cel care propune că mia de ani reprezintă perioada prezentă a Bisericii. Trăind într-o vreme în care Biserica nu mai era

prigonită, ci devenise o putere în Imperiu, Augustin consideră acest lucru un triumf. În perioada bisericii, deci forțele răului sunt ținute în șah și prin Biserică. Hristos domnește peste lume. Interpretarea lui Augustin a devenit un standard în secolele care au urmat. Ea persistă și astăzi. Mulți teologi prezic faptul că Biserica va cuceri prin Evanghelie toate popoarele. Societățile lumii vor deveni societăți creștine. Apoi, va avea loc un atac final și apoi va veni Hristos pe norii cerului. Din pricina acestor interpretări, Biserica și-a asumat de atâtea ori în istorie rolul de a schimba societatea, de a smulge răul din lume și de a transforma societatea într-una creștină.

Dar Evanghelia după Matei ne învață altceva:

- țarina e lumea și nu Biserica
- Biserica va rămâne minoritară și va fi prigonită până la sfârșit (vezi Matei 10, Matei 24). Evanghelia va ajunge la toate Neamurile în context de prigoană și nu de triumf al puterii Bisericii asupra societății.
- Biserica nu trebuie să aștepte până la sfârșitul veacului pentru a deosebi neghina de grâu din Biserică. Nu este rolul Bisericii să judece lumea, dar este rolul Bisericii să judece în interior. Duhul Sfânt scoate la iveală pe cel care trăiește în păcat, iar Biserica trebuie să se delimiteze de acel mădular (vezi Matei 18, vezi 1 Cor.cap.5-6 etc.). Tot Noul Testament vorbește despre responsabilitatea Bisericii de a se delimita de mădularele care persistă în păcat.

Problema Bisericii este că încurcă vremurile și râvnește la rolul Îngerilor!!! Răul din lume a fost mereu o pricină de defocalizare și ispită pentru Biserică. Tentația de a reforma societatea din temelii, de a avea acea cetate creștină (vezi visul lui Calvin cu privire la Geneva), graba de a trage linia în dreptul oamenilor păcătoși, iată capcane în care Biserica a căzut secol după secol. Rolul Bisericii nu este de a schimba lumea și nici acela de a smulge neghina din lume, sau de a separa neghina de grâu. Acesta este ROLUL ÎNGERILOR și ei își vor îndeplini acest rol la sfârșitul veacului. Schimbarea lumii nu va fi operată de Biserică, ci de Hristos atunci când va ÎNNOI toate lucrurile. Societatea creștină este o iluzie, o minciună, o himeră. Răul este atât de adânc așezat în ființa umană, încât singura soluție este ÎNNOIREA tuturor lucrurilor. Biserica nu reușește măcar în interiorul ei să promoveze unitatea și dragostea cerută de Hristos. Dar își propune să schimbe lumea într-o societate creștină!!! O, Doamne, ce minciună și ce defocalizare! Biserica trebuie să rodească în interior. Aceste roade vor avea o influență în afara ei în societate (societatea poate rezona la mărturia Bisericii și să devină ceva mai morală în anumite domenii), dar acesta este un efect secundar, un beneficiu spontan, și nu scopul și misiunea Bisericii. Imperiul Roman a atins un apogeu al imoralității fățișe. Acest apogeu nu a mai fost depășit vreodată de societatea occidentală. Cu toate acestea, Pavel nu intră în război direct cu răul din societate. El nici măcar nu cere stăpânilor de sclavi care s-au întors la Domnul să elibereze sclavii, dintre care unii erau chiar frații lor. Ba dimpotrivă, Pavel încurajează pe robii creștini să asculte de stăpânii lor credincioși!!! Pavel nu cheamă Biserica să condamne răul din

societate, ci să se spună stăpânirilor orânduite de Dumnezeu! Pavel însă cheamă Biserica să se schimbe ea, să rodească ea, să fie un pământ bun! Aceasta este principala și dacă vrei SINGURA responsabilitate a Bisericii. Împărăția lui Dumnezeu e mare și complexă. Există un război. Există un vrăjmaș. Există o lume prezentă, există o lume viitoare. Există lumea. Există societatea. Există îngerii. Există Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt și Cuvântul. Există ȘI Biserica! Dar Biserica e doar UNUL din personaje! Și ea are doar anumite responsabilități. Ea trebuie să respecte sfera de responsabilitate fixată pentru ea de Stăpânul Împărăției. Ce a făcut cel rău și ce va face? Vrea să cheme Biserica în bătălii care nu sunt ale ei. Bătăliile sunt bune și sunt pentru Împărăție. Dar ele sunt date Duhului, Cuvântului, îngerilor și după un calendar clar stabilit de Dumnezeu! Dacă Biserica intră în alte bătălii, ea nu va avea impact și își va neglija propriile bătălii! O, cât de importante sunt pildele Împărăției! Ele ne descoperă tainele Împărăției și ne descoperă ce trebuie și ce NU TREBUIE să facă Biserica în Împărăție!

Un mic exemplu. Există pornografie în societate. Ce trebuie să facă Biserica? Pista falsă: să își asume responsabilitatea ÎNGERILOR și să își propună să smulgă neghina din lume. Și atunci Biserica organizează meet-inguri împotriva pornografiei, dă în judecată firmele de pornografie, face campanii împotriva afișelor pornografice, se roagă și postește ca să dispară pornografia din societate, participă la marșuri. Se zbate să schimbe legislația în vigoare etc! Toate sunt făcute în Numele Domnului și de dragul Împărăției. În acest proces, se confruntă cu obstacole, chiar cu prigoniri. Ea suferă și continuă lupta. Ea consideră că trebuie să sufere pentru Domnul și să nu se lase descurajată de împotrivirile diavolului. Aceste împotriviri îi confirmă că se află pe drumul cel bun și investește și mai mult în lupta împotriva pornografiei. După zeci de ani de luptă, Biserica chiar reușește să schimbe legislația și să interzică în oraș afișele porno și chiar activitatea firmelor de pornografie. Este considerată o mare biruință! Cei care au inițiat această lucrare și au dus-o până la capăt și au suferit pentru ea sunt considerați MARTIRI, eroi ai Bisericii, viteji ai lui David, profeți ai Domnului, eroi ai credinței! Cei care nu s-au implicat sau au renunțat pe drum sunt acuzați ca fiind lași și necredincioși. Succesul este publicat către Bisericile din lumea întreagă. Acestea trăiesc un sentiment profund de vinovăție că nu au făcut nimic față de răul din societatea lor. Succesul devine un MODEL pentru Bisericile din lumea întreagă și fixează o direcție de luptă pentru multe alte Biserici.

În spatele cortinei, diavolul rânjește și se bucură. Pornografia nu a scăzut în societate. Interdicția a creat o reacție inversă și în ascuns, pornografia crește în societate. Dar nu acesta este motivul bucuriei lui. Pentru 20 de ani, sute de Biserici au fost defocalizate de la adevăratele bătălii. Pe plan vizibil, Biserica are succes, dar în acești 20 de ani în văzduh nu se duc adevăratele lupte. Biserica nu a produs mare impact. Biserica a neglijat adevăratele bătălii. A neglijat să RODEASCĂ în interior. Soții nu își iubesc soțiile ca pe Hristos, iertarea nu este regula de aur în conflicte, studierea ÎNTREGII Scripturi a rămas un obiectiv doar pentru unii fanatici, dragostea și unitatea nu abundă în Biserică. Schimbarea interioară a inimii este neglijată și crește legalismul. Succesul e definit în afară și nu în preschimbarea omului ascuns al inimii. Relațiile dintre liderii Bisericilor sunt marcate de invidie, judecată, concurență, creștinii sunt

agresivi în evanghelizarea la locul de muncă. Biserica își dă seama că mai are MULTE de schimbat în societate. Soluția schimbării societății este în mâna Bisericii, și nu în revenirea Celui care va reînnoi toate lucrurile. Venirea Domnului e binevenită, dar rămâne departe. Biserica mai are multe de făcut pe acest pământ. Fiecare își asumă un rol de profet vechi-testamentar, incriminând orice rău sau orice nedreptate din viața celor păcătoși. Dragostea lui Dumnezeu este afirmată, dar credincioșii sunt de departe modelul Robului Domnului care era blând și smerit cu inima, al cărui glas nu se auzea pe ulițe, care nu striga și nu se certa, care era discret, care nu stingea mukul care fumează și nici nu rupea trestia frântă, care nu trăia prin reacție, ci proclama Evanghelia acolo unde oamenii vroiau să o audă, care persevera în ÎNTRUPARE și în a fi un MODEL pentru ceilalți, care ocupa în același timp și un rol de profet pentru Israel (rol specific Vechiul Legământ, și care NU ESTE reînnoit în Biserică în relația ei cu lumea!).

Dar cum ar trebui să reacționeze Biserica față de pornografia din societate? În primul rând, să își împlinească PRINCIPALA responsabilitate. Să rodească, să crească prin cunoaștere duhovnicească, în asemănare cu Hristos, să crească în interior, în unitate și dragoste, și de aici se răspândească către lume, acolo unde a așezat pe fiecare Domnul în societate, mireasma lui Hristos. Să persevereze 20 de ani în acest lucru!!! Să accepte că lumea zace în cel rău și că e de așteptat să fie plină de păcate. Să accepte că așa va rămâne lumea până la venirea Domnului, SINGURUL care va reînnoi toate lucrurile!!! Să înțeleagă că problema lumii nu este pornografia, ci moartea ei în păcat, și că sunt MULTE PĂCATE. Să înțeleagă că singura soluție reală este ÎNNOIREA din interior. Acest lucru se va face prin nașterea din nou. Dar doar PUȚINI se vor întoarce la Domnul, majoritatea va rămâne ostilă lui Hristos. De aceea singura soluție pentru lume este revenirea lui Hristos. Dorul venirii Domnului crește, în cei 20 de ani. Biserica perseverează în creșterea asemănării cu Hristos. Mulți oameni se întorc la Domnul. Aceștia încep o luptă din interior prin Duhul Sfânt, nu doar împotriva pornografiei, ci și a celorlalte păcate. Mărturia creștinilor în societate trezește conștiința morală a multor oameni care pot să facă mai puțin rău, și inclusiv să consulte mai puțin site-urile pornografice. Impactul în văzduh al Bisericii este minunat. Îngerii Bisericilor locale biruiesc asupra lumilor demonice și Evanghelia pășește cu putere spre marginile pământului, Venirea Domnului este mai aproape! În acest răstimp de 20 de ani, aceasta rămâne lupta principală a Bisericii: creșterea în dragoste, în asemănare cu Hristos! În acest răstimp, când se propune o nouă lege despre pornografie și populația e invitată la vot, creștinii votează pentru o lege mai morală, deși rămân conștienți că schimbarea legislativă este doar un mic bine ce nu poate învinge un mare rău. Creștinii din Parlament, votează și ei pentru o lege mai morală. Ei sunt în Parlament din pricina unei chemări speciale și unei călăuziri personale din partea Duhului. Ei nu se consideră eroii Bisericilor, și nu consideră că au o slujbă mai importantă față de ceilalți creștini care răspândesc mireasma lui Hristos în diferite locuri de muncă. Ei cred în strategia Bisericii locale și nu cheamă pe cât mai mulți creștini să caute să intre în parlament pentru a cuceri parlamentul!!! Creșterea în asemănarea cu Hristos în Biserica locală rămâne responsabilitate a Bisericii. Ea rămâne centrală și nu poate fi înlocuită cu nimic altceva, și nici concurată cu altceva. Tot ce face un creștin trebuie să se subordoneze strategiei Bisericii locale. Când se dezbate legea privind pornografia, se propune un punct de vedere echilibrat, pro-

moralitate, aducând argumente relevante din punct de vedere cultural, și nedevenind agresivi și nici făcând din legea mai morală principala bătălie a lor în Parlament. Principala lor bătălie în Parlament este să fie ca o prelungire a unei Biserici locale, un mădular viu care să răspândească mireasma lui Hristos printre oameni după strategia eficientă a Mielului. Biserica face ce trebuie și celelalte lucruri nu le lasă nefăcute. Când legea mai morală este acceptată de Parlament, creștinii se bucură și laudă pe Domnul, dar nu se îmbată cu apă rece. Când legea nu este acceptată, creștinii se întristează, dar nu fac din aceasta o strategie. Indiferent de reacția parlamentului la legea propusă, Biserica continuă discret, în ascuns, să persevereze zilnic în cunoașterea lui Hristos și în preschimbarea inimii după modelul Fiului lui Dumnezeu!

Biserica e chemată la ceva, iar îngerii la altceva. De ce râvnim atât de mult la slujba îngerilor, de vreme ce slujba noastră este mult mai înaltă decât a lor? Slujba de a duce mireasma lui Hristos printre oameni e o slujbă cu mult mai slăvită decât aceea de a smulge neghina din lume la sfârșitul veacului. De ce credem că suntem singurele personaje din Împărăție? De ce uităm că mai este și diavolul, că mai sunt și îngerii? De ce nu luăm aminte la Pildele Împărăției...de ce nu ne smerim inimile ca să auzim glasul Mântuitorului care de acum 2000 de ani ne învață cu blândețe că Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în împărăția lui....?

Pilda neghinei ne atrage atenția că Fiul Omului nu este singurul semănător. Și diavolul este un aprig semănător. El a semănat MINCIUNA în Adam și apoi în toți fiii oamenilor. Aplicând acest principiu primei pilde, ne dăm seama că inima noastră trebuie să îmbrățișeze Cuvântul, dar SĂ RESPINGĂ minciunile celui rău. Inima celui credincios e expusă atât semințelor Cuvântului, cât și semințelor celui rău. Și cel rău știe să se prefacă într-un înger de lumină. Știe că în Numele Domnului și citând din Scriptură să samene în inima Bisericii direcții și bătălii false ca cele menționate mai sus. Toate bătăliile false ale Bisericii sunt duse în Numele Domnului și sunt argumentate cu citate din Biblie. Bătălia discernământului este pe viață și pe moarte.

În lumina celor spuse, mă gândesc că și în perioada lui Anticrist, diavolul va încerca să defocalizeze Biserica. E POSIBIL (nu și obligatoriu!!!) ca Anticrist să propună într-o primă fază Bisericii să îl ajute să schimbe lumea în bine. Dar încetul cu încetul își dă arama pe față. O parte din Biserică se trezește. Ea este prigonită. Începe o a doua fază deci. Dacă în prima fază, Biserica e defocalizată prin seducția puterii și ispita de a schimba societatea, în a doua fază Biserica e defocalizată prin lupta împotriva lui Anticrist. Biserica e fidelă Mirelui, trebuie ca în prima fază să refuze oferta, iar în a doua fază să proclame pe Hristos după strategia discretă a Mielului și să nu inițieze un război public și direct împotriva lui Anticrist. Cine are urechi de auzit să audă. Dacă Duhul va da călăuziri *directe* și speciale în acea vreme cu privire la ce trebuie să facă anumiți credincioși e cu totul altceva (de exemplu cum Duhul l-a trimis pe Petru la Corneliu etc.). Dar Biserica trebuie să rămâne FIDELĂ strategiei primite de la Hristos, în orice perioadă istorică, inclusiv în perioada lui Anticrist.

13:31-35 – Pilda grăuntelui de muștar și pilda aluatului

Nu este întâmplător faptul că între pilda neghinei și tâlcuirea ei se află aceste două pilde. Vom căuta deci să găsim legături cu pilda neghinei. Avem două pilde NETĂLCUIITE. Ne putem da seama, că fără tâlcuire e greu să identificăm cu exactitate mesajul intenționat de Hristos. Atunci ce putem face? Să acceptăm că nu putem ști cu exactitate la ce s-a referit cu Hristos, dar putem propune niște posibile interpretări. Aceste interpretări vor fi propuse pe baza asemănării dintre pilde și adevărurile teologice rostite explicit de Mântuitorul sau de alte părți ale Scripturii.

Să luăm deci pilda grăuntelui. Avem tot un om care seamănă un grăunte. Imaginea ne este familiară. Ne-am întâlnit cu ea și în pilda semănătorului și în pilda neghinei. Semănătorul ar putea fi Fiul Omului. Sămânța ar putea fi Cuvântul. Elementul de noutate este aici faptul că sămânța e mică, dar rodul e foarte mare: după ce crește, e mai mare decât toate zarzavaturile și este un copac în care își fac păsările cuiburi. Aș spune că se insistă pe procesul RODIRII din pilda Semănătorului. Se insistă pe rodirea din pământul bun. Nu mai sunt menționate pericolele, dușmanii. Se insistă pe PROCESUL RODIRII, și este un contact între PUȚINUL INIȚIAL (mica sămânță de muștar), și MULTUL FINAL (copacul cel mare!). Se evidențiază apoi, ideea de proces și de ce nu, și ideea de timp, căci e nevoie de timp până când sămânța se transformă în copac. Apoi, e ideea de creștere de permanență, de umplere, de a aduce cât mai mult rod. Împărăția lui Dumnezeu pătrunde în inima omului printr-o mică sămânță, și cucerește la început un mic spațiu al ființei. Dar ea vrea să se extindă, să crească, să transforme acel om în toate domeniile după chipul lui Hristos. Acest lucru va dura ceva timp, dar se va realiza atâta vreme cât rodirea continuă. Începutul procesului este puțin promițător. Da, când un om se naște din nou e o mare minune și se fac mari transformări. Dar în realitate, acel om e doar un prunc, un mănunchi de viață vulnerabil și tare departe de desăvârșirea omului mare în Hristos. Dar din acel mic început poate crește un nou Pavel, un nou Petru. Sămânța are capacitatea de a duce procesul PÂNĂ LA CAPĂT și de a crește pe ORICE OM la statutul de om mare, de maturitate în Hristos! (vezi Efesen 4, Coloseni cap.1).

Măsura creșterii este determinată de măsura în care pământul îmbrățișează Cuvântul. Am vorbit în lumina pildei cu neghina despre responsabilitatea Bisericii care trebuie să fie focalizată pe creșterea în asemnarea cu Hristos a mădulelor ei. E important să subliniem și responsabilitatea fiecărui mădular în parte. La fel cum neghina din lume poate fi un prilej de defocalizare, la fel și stâncile sau spinii din inima fraților pot juca același rol. Diavolul va folosi mereu neghina din lume și spinii din inima fraților pentru a ne focaliza pe schimbarea CELUIALT, și a ne defocaliza de la principala (și singura!!!) responsabilitate pe care o avem în Împărăția Sa: propria schimbare, propria rodire, propria creștere în asemnare cu Hristos! Dar vom spune că avem responsabilitatea să îi slujim pe ceilalți. E adevărat: dar Pavel ne explică că unul seamănă, altul udă, dar Dumnezeu face să crească, și face acest lucru în măsura în care acel om îi dă voie. Deci noi suntem chemați să slujim pe ceilalți, dar nu să îi schimbăm! Aceasta e responsabilitatea Duhului! Este ceva între Duhul lui Dumnezeu și inima aproapelui. Aici nu putem și nu trebuie să intervenim. E adevărat că ce primim de la Domnul trebuie să dăruim

celorlalți. Dar atenție: nu putem dăruia mai mult decât suntem noi înșine. Atenție din nou: principala responsabilitate rămâne propria preschimbare. Și dacă vom crește în asemănare cu Hristos, nu trebuie să facem eforturi pentru a dăruia, pentru a ajunge la oameni, pentru a le atrage atenția că avem ceva de oferit. Prin simpla noastră umblare printre oameni vom dăruia mireasma lui Hristos. Oamenii vor fi cei care ne vor căuta. Oamenii vor fi cei care vor trage de noi. Adevărații căutători vor trage de noi. Iar noi va trebui să îi slujim cu măsură, și să nu uităm că cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru a-i sluji este să devenim și mai mult ca și Hristos. Căci de multe ori o reacție cristică într-un context de criză aduce mai multă viață decât 100 de predici! Hristos, în lucrarea publică, a OGLINDIT Slava Tatălui UMBLÂND printre oameni, vindecând, predicând, stând la masă, reacționând în diferite situații. Viața lui Hristos era o predică permanentă, o ROSTIRE continuă. Noi separăm lucrurile. Hristos era prin ființarea Sa în lume, ROSTIREA lui Dumnezeu către oameni. Aceasta e chemarea noastră. Să fim ca Hristos, să creștem din zi în zi, să studiem cărțile nestudiate încă, să abordăm zonele din viața noastră în care încă nu am rodit mult, să acceptăm încercările care scot la iveală bolile nevindecate, să strigăm din nou după harul divin și să creștem din nou și din nou!!! Și atunci, oamenii ne vor întreba și astfel vom da socoteală în mod natural de nădejdea care este în noi. Dar noi ce facem? Ne investim energiile în a schimba pe frații din Biserica locală, în a schimba celelalte Biserici, în a face din lume un loc mai bun, și neglijăm singura chemare: aceea de a fi un pământ cât mai fertil pentru ca acel Cuvânt divin să ne schimbe cât mai mult! Noi nu stărnim întrebări prin viața noastră oamenilor din jur, dar facem tot felul de campanii de evanghelizare. Isus nu a fugit niciodată după oameni. Ba chiar a poruncit acestora să nu Îi facă reclamă. Isus a fost CĂUTAT de oameni. Și când a fost căutat nu i-a respins niciodată. Când oamenii l-au întors spatele, Isus nu a fugit după ei. Când l-au rugat să plece, El a plecat. Și ce voi spune: că toate cruciadele evanghelistice organizate de Biserică au fost în van? Nu putem generaliza. Duhul lucrează în fel și chip, chiar prin gura măgăriței lui Balaam. Totuși, dorința Sa nu este să fim o măgăriță, ci un om matur în Hristos care să conlucreze conștient cu Duhul Sfânt. Principala strategie de evanghelizare propusă de Duhul Sfânt în Noul Testament este să creștem în asemănare cu Hristos și să răspândim lumina lui Hristos printre oameni în contextele naturale ale vieții. Dacă perseverăm în acest lucru, atunci ne putem gândi să facem și ceva în plus, sub călăuzirea aceluiași Duh. Aceste lucruri să le faceți, și pe celelalte lucruri să nu le lăsați nefăcute!!! Din păcate, noi neglijăm creșterea în asemănare cu Hristos și organizăm cruciade evanghelistice care ne defocalizează de la adevărata chemare și ne oferă și iluzia că ne împlinim mandatul. Mărturia noastră la facultate, la locul de muncă sau în familie este slabă, dar noi mergem din ușă în ușă cu tratate, sau organizăm evanghelizări pe stadioane, sau vrem să mergem ca misionari în China!

Hristos ne-a spus că jugul Lui este ușor, și dacă îl vom purta, de-abia atunci vom găsi odihnă pentru sufletele noastre. Dar deși vrem să Îl urmăm pe Hristos, noi nu ne bucurăm de multă odihnă, căci nu purtăm jugul Lui, ci alte juguri. În cap. 12a, în tablourile despre Sabat, facem cunoștință cu jugul fals al legalismului și al tradițiilor. Pildele Împărăției ne delimitează clar ROLUL nostru, JUGUL nostru în Împărăție și ne spune Nu doar ce trebuie să facem, dar și ce NU TREBUIE să facem. Atunci când intrăm în sfera de responsabilitate a îngerilor sau

Duhului sau a Marelui Semănător, ne punem pe umeri juguri false, care nu sunt ale lui Hristos și care ne vor face să obosim. Vom fi ineficienți, obosiți și neîmpliniți! Dar dacă vom lua jugul lui Hristos (acela de a fi un pământ și de a ne lăsa mereu transformați de Cuvânt spre rodire), vom fi și eficienți, vom găsi și odihnă, vom fi și împliniți. Să privim la Hristos, Cel blând și cu inima smerită. El știa care este rolul Său în Împărăție. Și L-a respectat cu credincioșie. De aceea, a rămas în odihna Tatălui când tot Israelul L-a respins. Să învățăm de la smerenia lui Hristos și să ne păstrăm LOCUL hotărât de Dumnezeu în Împărăția Sa. Oare nu cu acest lucru a fost amăgit Adam în grădina Edenului de Șarpe? Șarpele i-a propus să își părăsească locul hotărât de Dumnezeu și să își EXTINDĂ raza de ACȚIUNE. OARE NU ACELAȘI LUCRU ÎL FACE FAȚĂ DE BISERICĂ? Dar dacă ne-am smeri, dacă am accepta că SINGURA noastră responsabilitate în marea Împărăție a cerurilor este ca acolo unde suntem să fim prin credință un pământ bun care să îmbrățișeze în fiecare zi spre rodire Cuvântul, am rodi așa de frumos și am găsi odihnă pentru sufletele noastre. Dar noi vrem să schimbăm frații, să schimbăm lumea. Noi vrem să luăm și locul îngerilor și al Cuvântului, și al Fiului Omului. De fapt, vrem să fim dumnezei! Tendința noastră de a nu rămâne în LOCUL destinat nouă în Împărăție, este moștenită de la Adam. Adam a vrut să fie ca Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care operează schimbarea, care controlează toate lucrurile, care desparte neghina de grâu, care judecă. Când judecăm, de fapt, vrem să luăm locul lui Dumnezeu! Când vrem să schimbăm pe frați, de fapt luăm locul Cuvântului. Când vrem să facem dreptate și ordine în lume, de fapt vrem să luăm locul îngerilor. Și tot așa. Gândul de a fi ca Dumnezeu semănat de Vrăjmaș în Eden ne hăituiește ÎNCĂ și ne hăituiește clipă de clipă. Suntem gata să facem orice, mai puțin ce trebuie să facem în Împărăție: să ne smerim, să ne recunoaștem mereu și mereu noile boli care ies la iveală și să căutăm mereu și mereu acel har divin revelat în Cuvânt care ne poate aduce viață acolo unde este moarte în inimile noastre. Privesc la viața mea. Noul Testament este atât de clar. De la un capăt la altul îmi spune că SINGURA mea responsabilitate în Împărăție este să mă las preschimbat de Cuvânt prin Duhul după chipul lui Hristos. Și de atâția ani sunt hăduit să mă focalizez pe orice altceva decât acest lucru. Și chiar dacă am predicat despre acest lucru și am scris sute de pagini, și încă mai scriu, ispita defocalizării încă o simt atât de puternică în inima mea și mâine, pot așa ușor să fiu deturnat de la singura mea responsabilitate în Împărăție. Ai milă de mine, păcătosul! Ține-mă Tu în locul pe care mi l-ai destinat în Împărăție și apără-mă Tu de ispita defocalizării căci este prea mare pentru mine!

Pilda aluatului. În acea vreme oamenii nu foloseau drojdie. Dar în loc de drojdie foloseau aluat. Aluatul pus în făină avea efectul drojdiei. De ce Împărăția cerurilor s-ar asemana cu un aluat care pus în trei măsuri de făină face să se dospească toată plămădeala? Mă gândesc la ideea de TOATĂ plămădeala. Observ din nou ideea de creștere, de proces. De data aceasta nu avem pământul și sămânța, ci aluatul (drojdia) și făina. Secretul creșterii este în CONTACTUL dintre două elemente. Acest contact face să apară RODUL, fie că e vorba de un spic de grâu sau de o pâine. Cu cât contactul e mai bun, cu atât creșterea e mai mare. Aluatul pus în făină face ca TOATĂ plămădeala să dospească mai bine. Contactul dintre două elemente este cheia, atât pentru producerea efectului imediat, cât și pentru producerea unui efect mai mare. Sămânța nu

poate da rod fără pământ. Pământul nu poate da rod fără sămânță. Doar împreună pot produce rodul. La fel, e nevoie ca aluatul și făina să se contopească și să acționeze împreună. Sămânța trebuie să moară în pământ și să se unească cu pământul. Pământul trebuie să se lase absorbit de sămânță. CUVÂNTUL și CREDINȚA din inima omului, iată cele două elemente care duc la creșterea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Împărăția lui Dumnezeu este activă acum și aici. Fiul Omului este Cel care aduce Împărăția lui Dumnezeu pe un pământ dominat de moarte și întuneric. El o aduce întâi prin propria Persoană. El este reprezentatul Împărăției pe pământ. Apoi, extinde această Împărăție în inimile oamenilor, domnind în Biserică în mijlocul vrăjmașilor Săi. Urmează ca această Împărăție să absoarbă apoi întreaga Creație la înnoirea tuturor lucrurilor când și trupurile noastre și întreaga creație vor fi răscumpărate. Împărăția cerurilor este o realitate complexă. Este locul în care Dumnezeu este slăvit și oglindit. Pământul e proprietatea Sa, face parte din Împărăția Sa. Dar aici El este hulit și este oglindit chipul celui rău. Dumnezeu vrea ca ce este de drept al Lui (pământul răzvărtit) să fie și de fapt (pământul înnoit). Pentru aceasta Îl trimite pe Fiul Său. Astfel, Împărăția cerurilor este în ceruri unde Dumnezeu este deja proslăvit și oglindit, ea este și pe pământ în Persoana Fiului, și apoi în Biserică, și va cuprinde tot pământul la înnoirea tuturor lucrurilor. În prezent, taina Împărăției stă în contactul dintre Cuvânt și credința inimii. Aici se dă bătălia. Aici lovește cel rău. Aici intervine variabila credincioșiei umane. Aici e partea noastră. Aici e responsabilitatea noastră. Dumnezeu rămâne credincios. Problema e credincioșia noastră. Cuvântul va rodi ORIUNDE va fi credință. Dumnezeu nu minte. Cuvântul Său va străpunge bolile păcatului ori unde este credință. Dar oare noi ne vom face partea? Oare noi vom fi credincioși? Dumnezeu va fi credincios: El ne va purta de grijă în această lume, nu ne va da mai mult decât putem duce, va fi mereu lângă noi, ne va întări prin Cuvântul Său. SINGURA variabilă care poate bloca procesul rodirii e inima mea, este alegerea credinței din fiecare zi, din fiecare secundă a vieții mele.

Nu prea întrevăd legături între cele două pilde și pilda neghinei. Mai degrabă observ legături cu Pilda Semănătorului. Doar dacă cele două Pilde au în vedere Sfârșitul veacului când noua creație va înghiți vechea creație și totul va fi preschimbat de Împărăția cerurilor. Astfel, ideea de creștere nu ar fi aplicată în aceste două pilde individului, ci întregii creații. O imagine care ne-ar aduce aminte de Daniel 2:31-45:

31. „Tu, împărate, te uitai, și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta, și înfățișarea lui era înfricoșătoare.

32. Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțelele și coapsele îi erau de aramă;

33. fluierile picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut.

34. Tu te uitai la el, și s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți.

35. Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul, și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmasese chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.

36. Iată visul. Acum îi vom spune și tâlcuirea înaintea împăratului.

37. Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeu cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă.

38. El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului și te-a făcut stăpân peste toate acestea: tu ești capul de aur!

39. După tine se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și care va stăpâni peste tot pământul.

40. Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți.

41. Și după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită; dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului, tocmai așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul.

42. Și după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă.

43. Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul.

44. Dar

în vremea acestor împărați,

Dumnezeul cerurilor va ridica

o împărăție

care nu va fi nimicită niciodată și

care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor.

Ea va sfărâma și

va nimici toate acele împărății,

și ea însăși va dăinui veșnic.

45. Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeu cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat, și tâlcuirea lui este temeinică.”

Este vorba de Împărăția lui Mesia, Împărăția pe care a adus-o Fiul Său pe pământ, care se extinde acum prin Biserică, și care va judeca toate celelalte împărății și va umple tot pământul la venirea în slavă a lui Mesia. Poate cele două pilde fac aluzie la această imagine din Daniel. Începutul acestei Împărății pe pământ înseamnă un tâmplar din Nazaret înconjurat de 12 apostoli. Cine își poate închipui că acest început anunță un final atât de glorios ca cel din Apoc. 21? Cine își poate închipui că un bob de muștar va da naștere unui copac?

13:34-35 – Vorbirea în pilde – a doua explicație

Matei oferă o a doua explicație pentru insistența cu care Mântuitorul folosea pildele. Dacă prima explicație pare să sublinieze mai mult rolul pildelor de a ASCUNDE tainele Împărăției de cei înțelepți și pricepuți, a doua explicație pare să sublinieze mai mult rolul pildelor de a DESCOPERI tainele Împărăției. Într-adevăr, pildele (însoțite de tâlcuire) ne ajută nespuse de mult să ÎNȚELEGEM tainele Împărăției. Dacă Mântuitorul ar fi vorbit doar în limbaj abstract despre relația dintre Cuvânt și inima omului, ce am fi înțeles? Dar cât de mult ne ajută să adâncim înțelesul acestei taine Pilda semănătorului! Pildele au rolul de a ne descoperi tainele Împărăției. Matei insistă din nou pe tema împlinirii Scripturilor. Folosirea pildelor înseamnă împlinirea profețiilor mesianice. Pildele rostite de Mesia scot la iveală împietrirea din inima generației despre care Scriptura anunța că Îl va respinge pe Mesia. De asemenea, Matei pare să considere că Ps.78 anunța că Mesia va vorbi în pilde. Matei ne provoacă din nou percepția noastră limitată asupra profețiilor din vechime. El consideră că cel ce a scris Ps.78 era un PROOROC și că Mesia a împlinit și proorocia sa. Să analizăm puțin Ps.78. Citind psalmul, nu găsim argumente să considerăm acest Psalm mesianic așa cum este de exemplu Ps.16 sau Ps.110. Nu este timpul să dezvoltăm acum diferitele tipuri de psalmi mesianici. Voi observa doar că în Ps.110, David relatează o revelație primită de la Domnul și că acea revelație nu îl putea privi pe el, ci doar pe Mesia. În Ps.16, David vorbește cu Domnul. Dar nu putem considera că tot psalmul se poate aplica lui David. Celebra promisiune: *Dar nu vei îngădui ca Unsul Tău să vadă putrezirea*, nu se împlinește în viața lui David. Și atunci putem interpreta că rugăciunea din Ps.16 se naște din frământările vieții lui David (cel care îl prefigura pe Mesia), dar că merge dincolo de viața lui și ajunge la frământările din viața pământească a lui Mesia. Cel ce se roagă este David, dar și Mesia. Rugăciunea nu este doar a lui David, ci și a lui Mesia Însuși. Acest tip de psalm mesianic se deosebește de tipul sugerat de Ps.110. Dacă în Ps.110, David primește o revelație directă, în Ps.16 David primește o revelație care pornește de la propriile sale experiențe cu Dumnezeu, se naște din acestea, se împletește cu ele, dar se și înalță cu mult deasupra acestora. Este ca și cum lui David i s-ar fi descoperit că și Mesia va trece prin încercări și suferințe similare. Dacă noi când trecem prin anumite suferințe, ne aducem aminte prin Duhul că și Isus a trecut pe acolo, se pare că la David era invers: când trecea prin încercări, Duhul Îl înștiința că și

Mesia va trece pe acolo. Și la fel cum între experiențele noastre și cele ale lui Isus sunt și asemănări și diferențe, așa era și cu privire la David. Și la fel cum noi suntem conștienți atât de asemănări cât și de diferențe, și lui David i se puteau descoperi atât diferențele cât și asemănările. Semnul clar al acestui tip de psalm mesianic este faptul că în psalm găsim elemente care NU SE REGĂSESC în viața lui David. Ps.22 pare a fi cel mai bun exemplu. David nu a trecut niciodată prin toate suferințele fizice descrise în rugăciune. A trăit prin momente de intensă suferință, dar nu prin toate cele menționate. Dar la Ps.78 nu găsim nici o revelație directă de tipul celei din Ps.110 și nici elemente din rugăciune care să intre în contradicție cu viața autorului. Atunci de ce acest psalm ar putea fi considerat mesianic?

Iată structura psalmului:

a) V.1-8 *Scopul psalmului* – Asaf își face cunoscut scopul psalmului. El își propune să învețe pe cei din poporul său căile Domnului. El vrea să vestească și NU SĂ ASCUNDĂ calea înțelepciunii revelată de Dumnezeu în vremurile străvechi. El vrea să împlinească porunca Legii care poruncește fiecărei generații să învețe următoarea generație căile Domnului, pentru ca poporul Domnului să își pună încrederea în Domnul din generație în generație și să nu repete răzvrătirea și tragedia neascultării părinților lor. Pentru împlinirea acestui SCOP, el anunță de la început că va folosi PILDA ca mijloc de comunicare.

b) V.9-11 – *Pilda neascultării fiilor lui Efraim* – Asaf aduce aminte poporului Domnului de consecințele neascultării fiilor lui Efraim. Ei au fost înfrânți de vrăjmași pentru că n-au ținut legământul. Cel mai probabil este vorba de înfrângerea suferită de Israel în 1 Samuel 4, când chivotul a fost luat de Filisteni. În acel moment Efraim era locul în care era cortul lui Dumnezeu (Silo este în Efraim), și astfel Efraim (de unde era și Iosua) era liderul semințiilor. Înfrângerea lui Israel este atribuită astfel în primul rând seminției conducătoare. Sfârșitul psalmului confirmă faptul că Asaf are în vedere evenimentele din 1 Samuel 4. Deci, pentru a-i motiva la ascultare de Domnul, Asaf vine mai întâi cu o pildă mai recentă, cu pilda neascultării celor din Efraim.

c) V.12-55 - *Pilda neascultării a generației care a fost răscumpărată din Egipt* – Cei din Efraim aveau mai înaintea lor o pildă a neascultării la care nu au luat aminte. Tragedia generației din Numeri este o PILDĂ, O ILUSTRĂȚIE cât de poate de clară cu privire la cauzele și consecințele neascultării de legile Domnului. V. 41 însă face deja trecerea spre generația care a intrat apoi în țară. V. 55 confirmă acest lucru.

d) V.56-64 - *Pilda neascultării poporului din țară* – Psalmistul detaliază acum pilda neascultării lui Efraim. Ea are în vedere poporul din țară care a fost necredincios. Această necredincioșie și-a atins apogeul cu păcatul casei lui Eli, și drept consecință Dumnezeu i-a lăsat să fie pedepsiți de Filisteni. Dar mai mult decât atât, a lăsat chivotul în mâna Filisetenilor și a lepădat Cortul din Silo!!! Dumnezeu pleacă din țară și leapădă Casa Sa din Silo.

e) V.65-72 - *Dumnezeu dă o nouă șansă poporului prin David* – Dumnezeu dă următoarei generații o nouă șansă prin David. Efraim este lepădat însă, și Dumnezeu nu Se mai întoarce în cortul său din Silo, din Efraim. În schimb, alege pe Iuda și Ierusalimul. Dacă Efraim a fost ales din pricina ascultării lui Iosua, Iuda este ales ca locuință din pricina ascultării lui David. Dar atenție: după cum Efraim a fost apoi lepădat din pricina neascultării, și Templul din Iuda poate fi lepădat din pricina aceluiaș motiv: neascultarea!!! Asaf observă că Dumnezeu dă o nouă șansă următoarelor generații prin niște oameni credincioși, dar că pericolul neascultării și a consecințelor acesteia rămân valabile pentru fiecare generație. Tragedia din Numeri a fost repetată de poporul din țară și poate fi repetată din nou CHIAR ȘI DUPĂ DAVID ȘI DUPĂ ÎNCHEIEREA legământului Davidic. Și istoria de după David și după Asaf confirmă acest lucru. Din pricina neascultării poporului, însuși Templul din Iuda este dărâmat și lepădat de Domnul.

CONCLUZIE: Asaf folosește ca PILDE, ca ILUSTRĂȚII, tragediile neascultării din trecutul poporului, pentru ca generația prezentă și cea viitoare să ia aminte și să rămână în ascultare de Domnul. PILDA folosită de Asaf nu are rolul de ascunde, ci DIMPOTRIVĂ, de a arăta cu și MAI MULTĂ CLARITATE căile Domnului!!! În v.4, Asaf insistă că NU VA ASCUNDE următoarei generații căile Domnului. Asaf împlinește de fapt, porunca din Deut. 6 care dădea fiecărei generații responsabilitatea de a ÎNVĂȚA pe următoarea generație CĂILE DOMNULUI cu maximă claritate. Asaf era dintre Leviți. Leviții aveau responsabilitatea să învețe pe tot poporul Legea, Asaf își împlinea astfel chemarea atât față de generația prezentă cât și față de cea viitoare. Mesia va veni să împlinească Legea. Mesia avea să fie și prooroc și preot. Avea dar să VESTEASCĂ poporului căile Domnului. Și Mesia trebuie să fie cel mai mare prooroc, cel mai mare preot, și deci și cel mai mare învățător. Mesia trebuie să fie mai mare decât toți ceilalți învățători dinaintea Lui! Deci, trebuia să fie mai mare și decât autorul Ps.78. Dacă acesta a folosit PILDE pentru a vesti poporului CÂT MAI CLAR căile Domnului, atunci Mesia nu doar că trebuia și El să folosească PILDE, dar să folosească PILDE și mai eficiente în explicarea Căilor Domnului. Privind la Pildele Mântuitorului din Evangheliile, ele le eclipsează pe cele din Ps.78 și pe cele din restul Vechiului Testament. Iată de ce Matei consideră că Ps.78:1-7 este o profeție pe care Mesia trebuia să o împlinească!!! Excelența unui învățător se oglindește și în ILUSTRĂȚIILE/PILDELE pe care le folosește pentru a explica oamenilor simpli cât mai clar tainele Împărăției Cerurilor. Isus ne trasează un model. Pildele Sale erau relevante contextului cultural în care norodul trăia. Erau vii, noi, apropiate de viața de zi cu zi a celor ce-L ascultau. Ilustrațiile folosite nu înseamnă totul, dar reprezintă o carte de vizită fundamentală a oricărui învățător.

13:44-46 *Pilda comorii ascunse și a mărgăritarului*

Cele două pilde ne duc mai întâi cu gândul la relația dintre pământ și sămânță. Ele par să illustreze contactul dintre inima omului și Împărăția cerurilor. Cele două pilde au câteva elemente comune:

- Un om
- Găsește ceva de preț
- Vinde tot ce are pentru a cumpăra acel ceva de preț

Singura posibilitate de a intra în posesia lucrului găsit este să vândă tot ce are. Aceasta ne aduce aminte de Cuvintele Domnului Isus care ne cere să lăsăm tot ce avem și să-L urmăm. În Împărăția cerurilor nu poți intra decât dacă vinzi tot ce ai. Împărăția cerurilor propune un nou sistem de valori, o nouă viziune asupra vieții. Cel ce intră în ea, trebuie să renunțe la tot ce are și să se subordoneze noului sistem de valori. Împărăția Cerurilor este mai valoroasă decât tot ce poate avea un om în această lume. Intră în Împărăție doar cel care descoperă și crede această valoare inestimabilă a Împărăției. Poate intra și poate rămâne în Împărăție doar cel care crede și descoperă că Împărăția este cel mai de preț lucru, că Hristos este de fapt Unica valoare și nimic nu poate fi comparat cu El (vezi comentariile pe pasajul din Matei 10: „cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine”). Noi nu facem un favor lui Dumnezeu intrând în Împărăție. Marele favor ne este făcut nouă. Creșterea în Împărăție înseamnă o renunțare continuă la ce avem. Pentru ca al Său Cuvânt să ne umple mai mult inima, inima trebuie mai întâi curățită și eliberată de bogățiile lumii acesteia care sălășluiesc din plin în ascunzișurile și adâncimile inimii noastre. Pentru ca sămânța Cuvântului să pătrundă și să rodească într-o nouă zonă a inimii noastre, trebuie mai întâi ca sabia Cuvântului să scoată din acea zonă a inimii bogățiile deșarte ce zac ascunse acolo. Ceva din noi va fi rupt, ceva din noi va muri, ceva din noi înșine va fi lepădat. Visele noastre, părerea noastră despre noi înșine, despre ceilalți, despre lume și viață, așteptările noastre de la semenii și de la viață, de la Dumnezeu însuși, dorințele noastre, înclinațiile ascunse și păcătoase ale inimii, trebuie să moară pentru ca sămânța Cuvântului să își facă loc în noi. Va fi o durere interioară a lepădării de sine, va fi o pierdere a unor bogății ale acestei lumi. Dar niciodată nu vom considera că am pierdut ceva. Oamenii din pildă nu au considerat că au pierdut ceva. Ei nu aveau regrete că s-au implicat într-o afacere păguboasă. Ei au vândut de bunăvoie tot ce aveau, chiar cu bucurie. Ei au considerat că fac o afacere bună. Poate au trăit ceva regrete când au vândut acele lucruri care erau dragi sufletului lor. Dar regretul a fost pentru puțină vreme și a pălit în fața bucuriei de a ține în mână comoara sau nestematul de mare preț. Ca Pavel, considerăm că am renunțat la gunoarie pentru a primi în schimb comori (vezi Filipeni 3). Cine privește înapoi, cine mai păstrează regrete față de ce a lăsat în urmă de dragul Împărăției, nu este vrednic de Împărăția cerurilor. El încă nu cunoaște și crede valoarea Împărăției.

Dar există și diferențe între cele două pilde. Prima și cea mai mare diferență este dată de faptul că primul om dă peste comoară, pe când al doilea este un negustor care caută mărgăritare frumoase. Primul om nu caută comori și dă din întâmplare peste ea. Al doilea este un căutător de comori. Când privim la modul în care intră oamenii în Împărăție, nu putem decât să spunem cât de adevărat este acest lucru. Unii sunt căutători și se frământă, au întrebări și zbateri. Citesc, întrebă, caută, și apoi găsesc calea Împărăției. Alții aud din întâmplare Cuvântul. Și deși nu au o căutare specială, răspund chemării, vând tot ce au și intră în Împărăție. Dar dacă așa este în

contextul intrării în Împărăție, lucrurile se schimbă în ce privește creșterea în rodire în Împărăție. Indiferent de modul în care am intrat în Împărăție, toți trebuie să devenim ca negustorul căutător de mărgăritare. Omul care găsește mai mult sau mai puțin întâmplător comoara, se va transforma apoi în negustorul căutător de mărgăritare. El va deveni un profesionist în comori. El va învăța să deosebească falsul de autentic, nestematele de mare preț de cele mai puțin prețioase. Fiul Împărăției va rămâne un mare căutător până la restul vieții Sale. Mereu vor fi noi dimensiuni ale Împărăției pe care va dori să le descopere și să le însușească în viața sa. Cine se oprește din căutare se va opri din rodire, iar cel care se oprește din rodire merge pe calea lepădării din Împărăție.

Cele două pilde ne arată că în Împărăție se intră de bunăvoie și cu bucurie. Noi nu putem forța oamenii să intre. Fiecare are momentul său de iluminare și de decizie. Și fiecare are traseul său. Unul caută, iar altul nu, dar amândoi găsesc Împărăția. Unii care nu caută o găsesc adesea mai repede decât cei care o caută. Nu putem nici forța schimbare semenilor, dar nici să tragem linia înainte de vreme. Nu știm când anume, aproapele nostru va găsi comoara. Linia o trage Dumnezeu la judecată. Observăm că cele două pilde completează atât pilda semănătorului, cât și pilda neghinei. Deci cei doi piloni ai discursului Mântuitorului sunt cele două pilde. Celelalte 5 pilde nu fac decât să completeze cele două pilde principale și să aducă noi clarificări, și noi nuanțe ale mesajului celor două pilde cheie.

13:47-49 – *Pilda năvodului*

Pilda năvodului este rostită imediat după cele două pilde de mai sus. Ea pare să se lege de mesajul dat de cele două personaje pe care le-am analizat mai sus. Diferențele dintre cele două personaje par a constitui elementul cheie. Mesajul ar fi: practic este IMPOSIBIL să prezici cine va găsi comoara. Avem și un căutător și unul care nu caută. Dar amândoi găsesc la un moment dat Comoara și vând tot ce au pentru a intra în posesia ei. Deci, să nu tragem în prezent linia în dreptul oamenilor: acesta va găsi Împărăția, iar acela nu. Noi vom continua să semănăm peste toate pământurile și vom spera în dreptul fiecăruia. Linia o va trage Dumnezeu la sfârșit. Adesea noi etichetăm oamenii, sau îi înmormântăm, sau le punem cruce. Și facem așa și cu oamenii care nu se întorc la Domnul și cu frații care nu se mai vindecă de anumite boli. Dar fiecare își are ceasul lui. Fiecare oaie își are ceasul ei. Nu e treaba noastră să știm vremurile, ceasurile și soroacele. Treaba noastră este să rodim în pământul inimii noastre pentru ca Duhul prin noi să poată răspândi cât mai multe semințe în cei din jurul nostru. Mântuitorul insistă că ÎNGERII sunt cei care vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni și că vor face acest lucru la SFÂRȘITUL VEACULUI. Dacă Mântuitorul insistă așa de mult pe acest aspect din pilda cu neghina, adăugând încă trei pilde pentru a întări același mesaj, înseamnă că acest aspect e foarte important. Înseamnă că aici e un punct vulnerabil al Bisericii, și că aici Biserica va fi mereu ispășită de cel rău. Înseamnă că soluționarea răului din lume, spiritul de judecată, graba de a trage linia în dreptul semenilor, tendința de a ne separa relațional de cei răi, reprezintă BOLI adânci ale sufletului nostru și vor fi folosite cu ardoare de cel rău ca să ne defocalizeze de la singura noastră

responsabilitate în Împărăție: *aceea de a rodi!* Sfera de acțiune a Bisericii este în interior și nu în afară (vezi 1 Cor. 5-6a)!!!

13:51-52 – Cărturarul iscusit

Isus este interesat ca ucenicii să ÎNȚELEAGĂ mesajul pildeilor. El a folosit pildele pentru a le explica mai clar tainele Împărăției. Apostolii urmau să fie temelii Bisericii. Isus voia ca aceștia să fie niște cărturari iscușiți. Israel era plin de cărturari. Dar ei nici nu învățaseră ce trebuie despre Împărăție și nici nu erau iscușiți. Isus vrea ca ucenicii Săi să fie acei cărturari iscușiți. Ei trebuiau să ÎNVETE ce TREBUIE despre Împărăție. Împărăția are tainele și căile ei. Ele trebuie înțelese în integralitatea lor și în modul în care se armonizează între ele. El le dă șansa să învețe ce trebuie despre Împărăție. Despre Împărăție poți învăța și ce nu trebuie, dar și doar o parte din ce trebuie. Apostolii trebuiau să înțeleagă toate tainele Împărăției descoperite oamenilor. Isus este deci foarte interesat ca ei să înțeleagă tainele Împărăției. De aceea, îi întrebă: *Ați înțeles aceste lucruri?* Dar mai mult decât atât, Isus este extrem de preocupat ca ei să înțeleagă TOATE tainele Împărăției accesibile omului: *Ați înțeles voi TOATE aceste lucruri?* E esențial să înțelegi TOATE tainele Împărăției, TOATE legitățile Împărăției, și să îți racordezi mintea la imaginea ANSAMBLULUI. Diavolul e specialist să speculeze detalii din Împărăție pentru a ne deturna, defocaliza de la direcția dată de Ansamblul tainelor Împărăției. Cele 7 pilde formează un TOT. Acest TOT ne dă direcția corectă. Avem nevoie de înțelegerea tuturor pildeilor și extinzând, avem nevoie de înțelegerea tuturor celor 66 de pilde-cărți ale Scripturii. Doar luate împreună ca un TOT, acestea ne dau coordonate corecte și direcția corectă pe care trebuie să umblăm. Biserica are mare nevoie de adevărați cărturari. De cei care, după o trudă de minim 20 de ani de studiu, și experiențe cu Dumnezeu, să ÎNȚELEAGĂ ansamblul Împărăției și TOATE căile Ei. Și în această lumină să ofere o direcție duhovnicească Bisericii. Dar fără ANSAMBLU, noi băjbâim ÎNCĂ. Și când băjbâim, trebuie să ne ajute prezbiterii care au deja imaginea ansamblului. Dar oare aceștia o au? Ar trebui să o aibă. Dar dacă nu o au, ce facem? Ne încredem în Duhul care ne va călăuzi pas cu pas, și care cu fiecare carte studiată și trăită, va mai completa un element de puzzle din harta ansamblului Împărăției. Și ne încredem în Duhul, și nu ne grăbim să ne dăm cu părerea. Și recunoaștem că sunt multe pe care încă nu le știm. Și continuăm cu ardoare să mai cucerim un element de puzzle. Cărțile pe care nu le-am aprofundat încă sunt DOVADA CLARĂ că încă băjbâim în multe domenii. Există o creștere în discernământ, harta e mai mare, dar nu e completă. Nu înseamnă că după ce am aprofundat în înțeles și trăire toate cărțile Scripturii vom ȘTI TOTUL și vom deveni mai puțin dependenți de călăuzirea Duhului pas cu pas. Însă vom avea o imagine a ansamblului prin care Duhul ne va putea călăuzi mai mult, mai repede, mai clar. Vom fi un cărturar care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor. Până nu finalizezi acest labirint, nu te grăbi să faci prea multe. Acolo unde ești, în smerenie, aplică ce înveți. Nu predica prea mult, nu îți fă prea multe planuri, nu îți crea multe viziuni, obiective. Nu căuta o lucrare. Fără imaginea ansamblului încă BĂJBĂI. Rodește acolo unde te-a așezat Dumnezeu și continuă labirintul până la capăt. La capăt, vei avea

imaginea ansamblului. DE-ABIA ATUNCI, Duhul te va putea călăuzi cu claritate CE SĂ FACI, și vei putea face față metodelor celui rău de a defocaliza. DE-ABIA ATUNCI vei fi eliberat de principalele juguri false ale celui rău (argumentate cu detalii și accente din Biblie desigur), și vei distinge cu claritate acel jug al lui Hristos, bun și ușor, singurul pe care trebuie să îl porți. De-abia atunci nu vei mai lovi cu pumnul în vânt, și nu vei fi în necunoștință de principalele mijloace de amăgire a celui rău. De-abia atunci vei fi pregătit și cu TOTUL destoinic pentru orice lucrare bună. Și până atunci? Bucură-te în fiecare zi de prezența lui Dumnezeu, de aventura descoperirii tainelor Împărăției Lui, fii credincios în fiecare zi Cuvântului care ți se descoperă și lasă-L prin Duhul să rodească în viața ta. Acceptă încercările care vor scoate la iveală noi boli și noi minciuni și care vor ajuta Cuvântul să se așeze mai adânc în inima ta, acceptă cu smerenie că ÎNCĂ nu ești pregătit pentru o lucrare mare, slujește cu ceea ce știi pe ceilalți, nu te pronunța acolo unde nu știi, și nu uita că ești în primul rând ucenic, iar învățător, doar în devenire. Smereste-te când greșești, pocăiește-te grabnic când păcătuiești, acceptă-ți mereu limitele și compară-te doar cu Marele Învățător. Și în acest proces, vei răspândi lumina în lume și în Biserică potrivit cu ceea ce ești la ora actuală. Nu poți răspândi mai mult decât ești. Perseverează în devenire. Nu căuta succesul și confirmarea în popularitate, în influență, în numărul celor care te urmează, în numărul de activități, în diferitele zone geografice pe unde umbli. Există un singur indicator adevărat al indentității tale și al succesului rodirii tale: cât din chipul lui Hristos revelat în toată Scriptura prinde contur în tine, în viața trăită de zi cu zi, în contextele cotidiene ale vieții. Nu te lăsa amăgit de succesul vizibil, și nici nu te lăsa dezamăgit de absența lui. Tu privește țintă la Hristos. El e singura măsura a adevărului din viața ta.

Versiunile în limba engleză (NIV/NASB) propun o traducere puțin diferită a v. 52:

- AȘADAR,

Orice învățător al legii (scrib, învățător)

care a devenit un ucenic al Împărăției cerurilor ,

(a fost instruit cu privire la Împărăția cerurilor)

se aseamănă

cu stăpânul unei case

care scoate afară din visteria sa

lucruri noi și

lucruri vechi.

Lucruri noi și lucruri vechi? De ce această imagine? Stăpânul unei case are în visterie și lucruri noi, și lucruri vechi. El scoate din visterie atât din lucrurile noi cât și din cele vechi, după

nevoile prezente ale gospodăriei. Cum s-ar transla aceste lucruri la cărturarul care a devenit ucenic al Împărăției? Sunt măcar două posibilități de interpretare:

- Prima are în vedere relația dintre legăminte. Ideea de învățător care devine ucenic al Împărăției pare să susțină această interpretare. Învățătura despre Împărăția cerurilor își are rădăcinile în Vechiul Legământ, însă ea aduce și lucruri noi, specifice Noului Legământ. Cărturarul iscusit este cel care înțelege relația dintre Legăminte. Legământul cel nou cu Biserica este diferit de cel vechi cu Israel. Cu toate acestea, legământul cu Israel face posibilă înțelegerea relației cu Noul Legământ. Defocalizările, erorile în teologia și trăirea Bisericii, își au adesea rădăcina în neînțelegerea relației dintre legăminte. Tainele împărăției se înțeleg la confluența dintre cele două legăminte.

- A doua are în vedere căutarea și creșterea permanentă în cunoaștere. Proverbe ne învață că un om înțelept are mereu învățături noi pe buzele lui. Un adevărat învățător al Împărăției se folosește de ce a învățat deja, dar este mereu deschis să mai învețe. De asemenea, el caută aplicabilitatea învățăturii pentru noile situații cu care se confruntă el însuși sau comunitatea din care face parte.

Cuvântul introductiv AȘADAR, și versiunea în greacă a versetului, mă face să înclin spre prima variantă de interpretare. Spre deosebire de autorul Psalmului 78, care învață pe Israel în pilde căile Domnului revelate la Sinai, Isus vestește tainele Împărăției cerurilor, taine care au fost anunțate de Vechiul Legământ, dar care au fost revelate cu claritate de-abia la venirea Sa. Isus aduce cu Sine o nouă fază a revelației și un Nou Legământ. El va forma un nou popor cu o nouă strategie a preoției. Există diferențe izbitoare între preoția lui Israel și preoția Bisericii. De aceea, cărturarul care devine ucenic al Împărăției trebuie să știe să scoată din visteria inimii sale, atât învățăturile Vechiului Legământ, cât și cele ale Noului Legământ. Elementul de NOU este pus în v.52 înaintea celui VECHI. Împărăția cerurilor descinde în baza unui NOU LEGĂMÂNT care devine principalul reper pentru învățător.